

**Demokratik Haklar Mücadelesinin
Tarihsel Gelişimi, Niteliği ve Amaçları**

eğitim kitapçıkları

-II-

**DEMOKRATİK HAKLAR
FEDERASYONU**

**DEMOKRATİK
HAKLAR
FEDERASYONU**

www.demokratikhaklarfederasyonu.org

Demokratik Haklar Federasyonu
Eğitim ve Arařtırma Komisyonu

Dizgi

Demokratik Haklar Federasyonu - Enformasyon Komisyonu

1. Baskı

Aralık 2010

Baskı

Yön Matbaacılık, Davutpařa Caddesi, 75/2 Güven Sanayi Sitesi, B Blok,
Kat: 1, No 366 Topkapı/İstanbul, Tel: (0 212) 544 66 34

Demokratik Haklar Platformu Bülteni - Özel Sayı Kasım 2010, No: 5, Yönetim Yeri: İstasyon
Cad. Pınar İşhanı Kat: 2 Daire: 38 Kartal/İstanbul. Tel-faks: 0 (216) 389 6563.

Demokratik Haklar Federasyonu

Şehit Muhtar Mahallesi Süslü Saksı Sokak No:11 Kat:4 Beyođlu/İSTANBUL
(0 212) 243 91 92

www.demokratikhaklarfederasyonu.org

“Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez!”

- 3 Giriş
- 5 1) “Demokratik Haklar” ve “Demokratik Haklar Mücadelesi” Kavramları Üzerine
- 11 2) Demokratik Haklar İçin Mücadele, Halk Kitlelerinin Mücadele Okuludur
- 17 3) Ülkemizde Demokratik Haklar Mücadelesinde Yeni Bir Mevzinin Doğuşu
- 18 3.1) DHF'nin Dayandığı Tarihsel Miras
- 20 3.2) DHF, Demokratik Haklar Platformu'nun (DHP) Zengin Deneyim ve Tecrübeleri Üzerine Kuruldu
- 23 3.3) DHF'nin Kuruluş Süreci ve Niteliği
- 27 4) Demokratik Haklar Federasyonu'nun Amaçları
- 53 5) Demokratik Haklar İçin Mücadelenin Günümüzdeki İdeolojik Mücadele Alanları
- 58 6) Sonuç

Giriş

Emperyalistlerin ve uşağı hâkim sınıfların ezilen milyonlara dönük saldırılarının hız kesmeden devam ettiği ve buna bağlı olarak da emekçilerin, ezilenlerin, yaşamın bütün alanlarında baskıyla, sömürüyle, eşitsizlikle, adaletsizlikle karşılaştığı ülkemizde; bu sorunlara ve sorunları yaratanlara karşı mücadele etmek en temel insani haktır.

En özlü ifadeyle, yaşamlarımızı fabrikalarda, tarlalarda, semtlerde, okullarda, iş yerlerinde karanlıklara boğanlara karşı mücadele etmek, meşrudur.

Ülkemiz emekçileri ve ezilenleri yüzyıllardır topraklarımızda “acının ve zulmün en amansız düşmanları” olarak, şanlı bir mücadele yürütmektedirler. Bizler çeşitli uluslardan, milliyetlerden ve inançlardan işçiler, köylüler, öğrenciler, kamu emekçileri... olarak sırtımızı bu büyük ve onurlu mücadele tarihine yaslamaktayız.

Topraklarımızdaki ve diğer dünya ülkelerindeki yüzlerce yıllık mücadelelerin ortaya çıkardığı deneyimler, sömürü ve zulüm düzenine karşı örgütlenmenin ve insanca bir yaşam için mücadele etmenin bir zorunluluk olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu nedenle ülkemizde de işçiler, köylüler, tüm ezilenler, özellikle son yüz yıllık tarihsel kesitte çeşitli örgütler kurmak suretiyle hak mücadelelerine girişmişlerdir.

Söz konusu mücadeleler, geçtiğimiz yüzyılın başlarında, Mustafa Suphilerle birlikte, önceki dönemlere nazaran, ilerleme kaydetmiş ise de önemli bir takım ideolojik-politik ve örgütsel sorunları bağrında taşımaya da devam etmiştir.

Bu eksiklikler, Yeni Demokrasi mücadelesinin bilimsel bir zeminde hayat bulmaya başladığı Kaypakkayalara kadar devam etmiştir.

Ülkemiz sınıf mücadelesinin bir parçası olan demokratik haklar mücadelesi de Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ülkemiz ayağındaki yansımaları olan Yeni Demokrasi mücadelesinin; emekçilerin, ezilen-

lerin ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel ve demokratik hak talepleri mücadelesi içerisinde; bu yalın gerçeğe ve tarihsel mirasa yaslanma pratiğidir.

Ülkemizde, başta işçi sınıfı olmak üzere topraksız, yoksul köylülüğün ve diğer ezilen emekçiler ile halk gençliği, kadınlar, Kürtler, Aleviler, diğer azınlık milliyetler ve inanç grupları gibi toplumsal farklı kesimlerin ortaya çıkardıkları devrimci, demokratik hareketler açısından, geline aşamada, demokratik haklar mücadelesi nezdinde, bütünlüklü bir siyasal perspektif geliştirme ihtiyacı, kendisini dayatmaktadır.

1970'li yıllarla birlikte, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin, yaşadığı büyük ekonomik buhran karşısında uygulamaya koyduğu ve yaygınlıkla "neo-liberalizm" olarak tanımlanagelen "yeni dünya düzeni" ya da nam-ı diğer "küreselleşme" süreci; içerisinde geçmekte olduğumuz zaman diliminde, yeni bir yapısal ekonomik krizle yüz yüzedir.

Bu kriz, söz konusu dünya sisteminin bir parçası olan sömürge ve yarı-sömürge ülkelere yapısal dönüşüm projeleri dayatmakta ve çok yönlü bölgesel ekonomik, sosyal, siyasal ve askeri stratejileri de beraberinde taşımaktadır.

Emperyalist merkezler ve hâkim sınıflar cephesinde yaşanan bu gelişmeler karşısında, emekçilerin ve ezilenlerin de mücadelelerini ideolojik ve örgütsel düzlemde yeniden konumlandırmaları ve günün gereklerine uygun, daha etkili, yaygın ve nitelikli bir mücadele için yeni siyasal perspektifler geliştirmeleri bir zorunluluktur.

Bu broşürümüzde, Demokratik Haklar Federasyonu'nun üzerinde yükseldiği tarihsel mirası, niteliğini, çalışma alanlarını ve ilgili çalışma alanlarına dair yaklaşımlarını irdeleyeceğiz.

Bu broşürümüzün de tıpkı diğerleri gibi, somut faaliyetimizin "bir ihtiyaç olarak" önümüze koyduğu kimi başlıkların, yine somut faaliyetin ortaya çıkardığı gereklilikler ve eksiklikler düzleminde ele alınması perspektifiyle değerlendirildiğinde azami faydaya hizmet edeceği unutulmamalıdır.

1) "Demokratik Haklar" ve "Demokratik Haklar Mücadelesi" Kavramları Üzerine

Hiç şüphesiz ki bugün içerisinde var olduğumuz zaman ve mekân gerçekliği içerisinde, bizleri çevreleyen maddi ve manevi tüm toplumsal varlıklar, servetler ve bu muazzam ölçülerde açığa çıkan servet bikhimi etrafında yaşanan tüm toplumsal çatışmalar; insanlığın, sınıflara bölünmesinden günümüze gelen somut toplumsal gerçekliğin ve onu yaratan üretim ilişkilerinin temel itici gücünden bağımsız değildir.

Sınıf savaşımını ortaya çıkaran toplumsal çelişme, insanlık tarihinin sınıflı toplumsal yapıya kavuşmasından günümüze, üretici güçlerin, üretim araçlarını elinde bulunduran toplumsal sınıflar karşısında gösterdikleri gelişme dinamikleri ve bunların ortaya çıkardıkları toplumsal çatışmalar olmuştur.

Her bir tarihsel koşula ve toplumsal özgüllüğe bağlı olarak, bin bir türlü farklı çelişme içerisinde kendine özgü biçimler alan ve son derece farklı politik çalışma alanları ortaya çıkaran bu temel çelişme yani sınıf savaşımı; içerisinde bulunduğumuz özgül zaman ve mekân koşulları itibariyle de bizlere, ülkemiz gerçekliği içerisinde birçok farklı politik faaliyet alanı sunmaktadır.

Bu kapsamda, bilimsel sosyalizmin ilk evrelerinden günümüze, sınıflar savaşımının her bir özgül alanında yaşanan toplumsal mücadeleler içerisinde, bugün, ülkemiz özgülünde "demokratik haklar için mücadele" olarak bir alan tanımının da ortaya çıkmış olduğu görülmektedir.

"Demokratik haklar" kavramı, ülkemiz gibi, burjuva demokratik devrimlerin gerçekleştirilemediği, bir yanda kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin hâkim durumda olduğu bir diğer yanda ise emperyalizme bağımlı ve onun denetiminde kapitalist üretim ilişkilerinin gelişmekte

olduğu ülkelerdeki işçilerin, köylülerin, emekçilerin ve ezilen kesimlerin, mevcut sistemi değiştirmeye yönelik bir siyasal içerik taşıyan ekonomik, sosyal ve siyasal hak taleplerini işaret etmektedir.

İş hakkı mücadelesi, ulaşım hakkı mücadelesi, konut mücadelesi, barınma hakkı mücadelesi, eğitim hakkı mücadelesi, sağlık hakkı mücadelesi gibi.

Bilindiği üzere, toplumsal bir sınıf olarak burjuvazinin, tarihsel anlamda ilerici, devrimci niteliğini yitirdiği günden itibaren; burjuva demokratik devrimlerin gerçekleştirilemediği yahut yarım kaldığı siyasi coğrafyalardaki (ülkelerdeki) işçilerin, köylülerin ve emekçilerin yürütmekte oldukları bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadeleleri, bu yarım kalan yahut gerçekleştirilemeyen ekonomik ve sosyal dönüşümü, sosyalist bir perspektifle gerçekleştirme gibi bir tarihsel misyon da kazanmıştır.

İşte “demokratik haklar mücadelesi” de sınıf bilinçli işçilerin, köylülerin, emekçilerin ve ezilenlerin, komünist nitelikli mücadeleleri içerisinde, demokratik bir halk iktidarı perspektifiyle ele aldıkları; ülkemiz ve ülkemiz gibi siyasi coğrafyalar özgülünde, yukarıda aktarılan tarihsel ve toplumsal koşulların yarattığı bir takım hak talepleri mücadelesinin, bu siyasal perspektifle ele alınmasının ve kitlelerin bu gibi hak talepleri hareketlerinin, sınıf bilinçli bir politik etkiyle, demokratik hakların gerçekleşebileceği tek koşul olan demokratik bir halk iktidarına ideolojik ve politik olarak yönlendirilmesi mücadelesinin adıdır.

Bu bağlamda, demokratik haklar, iki esas yön barındırır. İlki ekonomik, ikincisi ise sosyal ve kültürel dir.

İşçiler, köylüler, emekçiler... Yani üretici güçler içerisinde, emeğini satarak geçinen kesimler ile küçük üreticiler gibi halk kategorisindeki küçük sermayedarların, üretim süreçleri içerisinde zorunlu olarak açığa çıkan bir takım ekonomik iyileştirme talepleri, demokratik hakların “ekonomik” yönünü oluşturur.

Örneğin, bir ülkede işçilerin aldıkları maaş ortalama 5 TL’dir. Ancak

o ülkedeki sosyo-ekonomik yapının ortaya çıkardığı gerçeklik içerisinde, bir işçinin en az 7 TL alması gerekmektedir. İşte bu ülkedeki işçilerin, sendikalarıyla, kendi örgütleriyle, aradaki 2 TL’lik fark için yürüttüğü “ücret artışı talepleri yahut ücretlerin korunması mücadelesi” ekonomik içerikli bir demokratik hak mücadelesidir.

Öte yandan aynı işçilerin, sağlık, eğitim, sendika vb. hak talepleri ise demokratik hakların, sosyal ve kültürel yönünden ilkinin oluşturur.

Burjuva demokratik devrimlerin yapılmadığı yahut yarım kaldığı ülkelerde, feodalizme özgü sosyo-ekonomik toplumsal yapıyı kapitalizme özgü sosyo-ekonomik yapıya dönüştürecek devrimler tamamlanmadığından yahut yarım kaldığından ötürü, çeşitli ezilen kesimlerin, “küreselleşme” süreçleriyle birlikte ortaya çıkan ve çoğunlukla kültürel kimlik eksenli hak talepleri mücadelesi de demokratik hakların sosyal ve kültürel yanından ikincisini oluşturur.

Ülkemiz açısından bakarsak, bugün Alevilerin, Kürtlerin ve diğer azınlık milliyet ve inanç kesimlerinin öne sürdükleri hak talepleri, kültürel temelli demokratik haklar kapsamında değerlendirilebilir.

Demokratik haklar, sahip oldukları bu temel tarihsel ve sınıfsal özellikler gereği, doğrudan sınıf mücadelesinin bir parçasıdır. Bu bakımdan, demokratik haklar, sınıf bilinçli emekçilerin ve ezilenlerin doğru siyasal yönlendirmeleriyle birlikte gerçek çözümüne kavuşabilir.

Örneğin reformistlerin önderlik ettiği demokratik hak talepleri mücadelesi hiçbir zaman gerçek karşılığını bulamaz.

Zira hiçbir reformist mücadele, ülkemiz gibi yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülkede, emperyalizmden tam ve kesin bir kopuş sağlayamaz.

Dolayısıyla, bu ülkede işçiler (istisnai, geçici dönemler haricinde) 7 TL maaş alamazlar yahut sosyal haklarından faydalanamazlar. Kimi zaman elde edilen kazanımlar daima geçici olacak, bu kazanımlar halka ait bir iktidar içerisinde garanti altına alınmadığı için, bu haklar yeni bir saldırı dalgasıyla geri alınacaktır.

Ancak sınıf bilinçli emekçilerin ve ezilenlerin önderlik ettiği demok-

ratik hak talepleri mücadelesi başarıya ulaşabilir. Zira bu tarz mücadelelerin kesin koşulu, demokratik bir halk iktidarının tesisidir. Bunun, demokratik hak talepleri mücadelesinin özgün alanına uyarlı ideolojik ve politik mücadelesidir.

Toparlayacak olursak, halkın ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel hak taleplerinin mevcut sınıflı toplum yapısı içerisinde kaçınılmaz olarak var olduğunu ve bu gibi hak taleplerinin esasının ise “iş”, “iş güvencesi”, “çalışma koşullarının düzeltilmesi” ve “ücret artışı” istemleri ile buna eşlik eden birtakım sosyal ve kültürel hak talepleri ve bu zeminde gelişen kitle hareketleri olduğunu ifade ettik.

Demokratik haklar mücadelesinin ise bu varlık zemini içerisinde Yeni Demokrasi perspektifli bir programsal yaklaşım olarak, politik ödevinin, kaçınılmaz bir biçimde ilgili hak taleplerinin kendi mantıklı sonuçlarına ulaşması gereken yolda, yani demokratik bir halk iktidarına olan yürüyüşte, söz konusu kitle hareketlerine ideolojik ve politik önderlik yapmak olduğunun altını çizdik.

Peki, bu bağlantıyı hangi zeminde kuruyoruz?

“İş”, “iş güvencesi”, “çalışma koşullarının düzeltilmesi” ve emperyalist-kapitalist dünya sistemine göbekten bağımlı burjuva-feodal sistemin sürekli olarak artan sömürü düzeni karşısında süreklileşen “ücret artışı” talepleri; kaçınılmaz bir biçimde tüm bu hak taleplerinin çalışan, üreten kesimler lehine dengeleyecek ve güvence altına alacak yeni bir devlet sistemi sonucunu doğurmaktadır.

Burjuva-feodal para babalarının, ağaların, yabancı tekellerin, hortumcuların, faizcilerin, tefecilerin elinde bulunan siyasal iktidar aygıtlarının tümü, söz konusu hak taleplerini, durmaksızın objektif olarak ortaya çıkaran bir sömürü düzenini temsil etmekte ve gerek ideolojik gerekse ekonomi-politik uygulamalar açısından bu çelişmeyi süreklileştirmektedir.

Bu bakımdan, halkın hak talepleri mücadelesi, kendi mantıklı sonuçları içerisinde, siyasal bir yeniden inşayı gerektirirken; öte yandan, pratikte, kitlelerin bugün tahakküm altında tutuldukları mevcut siya-

sal iktidarın düzen içi kanallarında da eritilmektedir.

Dolayısıyla bu talepler ekseninde açığa çıkan kitle hareketleri, sistem değişikliğini değil, yine aynı sistem içerisindeki reformları hedeflemektedir.

Örneğin TEKEL işçilerinin 78 günlük Büyük Ankara Direnişi, tek bir talep üzerine örülüydü: İş hakkı. Bununla birlikte özlük haklarının korunması ve hatta daha geri planda ise emperyalistlere satılan fabrikalardan atılan işçilerin başka fabrikalarda istihdamı...

Hâlbuki 4-C dayatmasını yaratan, fabrikaları sattıran temel etmen, ülkemiz üzerindeki emperyalist sermayenin baskısıdır. TEKEL işçileri, başka devlet fabrikalarında istihdam edilecek dahi olsalar, eninde sonunda onlar da satılacaklardır. Ya da devlet, kesinlikle bu işçileri kamu işletmelerinde istihdam etmeyecektir.

Fakat TEKEL işçilerinin bu haklı mücadelesi, ülke genelinde, emperyalist mali politikaları hayata geçiren siyasal iktidara ve özelleştirme saldırılarına karşı bir kıvılcım çakmış ve genel bir işçi-emekçi kitle hareketine dönüşmüştür.

İşte bu demokratik hak talepleri hareketlerinin gerçek karşılıklarını bulabilmesi, ancak demokratik bir halk iktidarıyla mümkündür.

İşçilerin, köylülerin, emekçilerin, emekleri ve gelecekleri için savaşmalarıyla mümkündür.

Demokratik haklar için mücadele, bu kitle hareketleri içerisindeki örgütlü halk güçlerinin, bu yalın gerçeği aktaran, örgütleyen ideolojik ve politik mücadelesinin adıdır.

Geri dönecek olursak, hak talepleri mücadelesi, ortaya çıkış ve gelişme dinamikleri açısından irdelendiğinde, kendi mantıklı sonucu olan halk lehine bir iktidar değişimini değil, kendisi ve talebiyle sınırlı, sistem içi iyileştirme beklentileriyle ortaya çıkmaktadır.

Demokratik haklar için mücadele ise bu somut zemin içerisinde, ilgili hak talepleri mücadelesini, kendi devrimci programıyla mantıklı sonuçlarına ulaştırma göreviyle hareket eder.

Zira bu, yukarıda izah ettiğimiz üzere felsefi ve bilimsel bir zorunluluktur.

Bu bakımdan demokratik haklar için mücadelede, toplumun farklı kesimleri içerisinde ve toplamda da merkezi olarak faaliyet yürüten kuvvetlerin... DHF'nin, DGH'nin, DKH'nin, YDSB'nin vd. kendi özgün alan çalışmalarının programsal varlıklarıyla, politik kitle örgütü nitelikleriyle birlikte, hâlihazırda var olan hak talepleri eksenli kitle hareketlerine önderlik etmeleri demek, sınıf savaşımına, bulunduğu alandan doğrudan taraf olması demektir.

Demokratik haklar için mücadele, mevcut kitle hareketlerine ideolojik ve politik kumandayı etkinleştirdiği, kitleselleştiği ölçülerde de sınıf savaşımının politik ödevlerine açılan kanalları da doğrudan ortaya çıkaracak bir etkiye sahiptir.

Ötesinde, demokratik haklar için mücadele, gerek alt çalışma alanlarında (gençlik, kadın, işçi-emekçi, köylülük, semtler vb) gerekse hepsinin birleştiği merkezi politik çalışmalarda daha fazla kurumsallaştığı, güçlendiği, yaygınlaştığı ölçüde, Yeni Demokrasi programının ülke genelinde, milyonları bulan emekçi yığınlar içerisinde ve halk içerisinde tanınmasını, öğrenilmesini sağlayacak, onu temsil edecek son derece önemli bir işleve de sahiptir.

Bir toplum, tarihsel kriz anlarında öncüsünü tanımıyor, bilmiyor ise yapacağı tercih de bu olmayacaktır kuşkusuz.

1917 Büyük Ekim Devrimi'nde, 1949 Çin Devrimi'nde ve dünya üzerinde yaşanmış ve yaşanmakta olan tüm sosyal kurtuluş mücadelelerinde de halk kitleleri, büyük krizler, buhranlar döneminde kendi kurtuluşunun programını takip etmiş ise bu, sabırlı bir mücadeleyle başta işçiler, köylüler, emekçiler olmak üzere tüm halk kesimlerine ulaşmayı başarmış, bu kesimlerin en somut hak taleplerine devrimci çözümler üretebilmiş, güven kazanmış bir sınıf savaşımı sayesinde olmuştur.

Sınıf savaşımının bir bölümü olan demokratik haklar için mücadele, bu işleviyle de son derece önemlidir.

2) Demokratik Haklar İçin Mücadele, Halk Kitlelerinin Mücadele Okuludur

Neo-liberalizmin, ABD ve AB emperyalistlerinin oluşturduğu emperyalist kampın son çeyrek asırlık ekonomi-politiği; sosyal emperyalizmin fiili çözülüşü (sosyal emperyalist Rusya'nın dağılması) sonrasında tüm dünyada başlattığı azgın ekonomi-politik ve ideolojik saldırı sonucunda, bizimki gibi kuruluşundan itibaren emperyalizme bağımlılık ilişkileri geliştirmiş ülkelerde çok ciddi tahribatlara neden olmuştur.

Artık en temel devlet hizmetleri de dâhil olmak üzere, eğitim, sağlık, sosyal güvenlik gibi halkın ürettiği servet birikimiyle sağlanan temel kamusal hizmetler ve yaşamın hemen her alanı, özelleştirmeler yoluyla sermayenin ihtiyaçlarına göre düzenlenmiştir.

Ötesinde, işsizleşme, ülke tarihinin zirve noktasına ulaşmış ve neo-liberalizmin taşeronlaştırma, esnek üretim, ücretli memurluk gibi yeni istihdam stratejileriyle birlikte düşük ücretlere mahkûm edilmiş milyonlar gerçeği ortaya çıkmıştır.

Emperyalizm abandıka, burjuva-feodal sistem mevcut sömürüyü daha da azgınlattırılmış ve yeni iş yasalarıyla birlikte halkın önemli bir kesimi büyük bankalara, kredi kartlarıyla borçlanarak ve faize bağlanarak yaşamak durumunda bırakılmıştır.

Bu bakımdan, demokratik hak talepleri mücadelelerini, halk kitlelerinin bilinçlendiği, örgütlendiği ve sınıf savaşımının gerekliliklerini kavradığı bir teorik – pratik zemin olarak da tarif etmek mümkündür.

Şüphesiz ki bu bilinçlenme eylemi de yine ancak kitlelerin en temel yaşamsal hak talepleri mücadelesi içerisinde ideolojik ve politik varlığıyla nefes alıp veren, kitleleri gerçek kurtuluşa yönlendiren politik

kitle örgütleri aracılığıyla olacaktır.

Yani TEKEL işçisini, örgütlü devrimci TEKEL işçisi yönlendirecek ve örgütleyecek; topraksız, yoksul yahut üretici köylüyü, yine örgütlü devrimci köylüler yönlendirecek ve örgütleyecek; üniversiteliyi, liseseliyi, örgütlü devrimci öğrenciler yönlendirecek ve örgütleyecek; semt halkını, örgütlü devrimci semt halkı yönlendirecek ve örgütleyecek... Bu şekilde, örgütlü bir halk gerçekliği, yine halkı kendi eylemi içerisinde bilinçlendirecek, örgütleyecek ve sınıf savaşımının bir bileşeni haline getirecektir.

Bu bakımdan, demokratik haklar için mücadelenin politik kitle örgütlerinin, ideolojik ve politik faaliyetleri, çabaları, geniş kitlelerin kendi hak talepleri mücadelesi içerisinde, sınıf mücadelesinin gereklilikleriyle bilinçlendiği bir zemin olarak da işlev görür.

Şöyle ki,

Emperyalizm ve yerli hâkim sınıflar karşısında kendi üretim süreçleri içerisinde (ortaya koydukları hak talepleri mücadelesiyle) gelişim dinamikleri yaratan üretici sınıfların söz konusu gelişim dinamiklerinin ortaya çıkardığı hak talepleri mücadelesi; bu alandaki politik kitle örgütleri, söz konusu hak talepleri mücadelesini, ideolojik ve politik çizgide güçlendirdiği, kuvvetlendirdiği ve yönlendirebildiği koşullarda, başından itibaren tarafı olduğu sınıf savaşımının da yine dolaysız bileşeni haline gelmektedir.

Örneğin TEKEL işçisi, yine ülkemizin emperyalizme olan bağımlılığının bir sonucu olarak işsiz kalmaktadır. Emperyalizm uşağı ağalar ve patronlar sultasının sömürü ve zorbalığıyla ezilmektedir. Karşıt sınıfın saldırısı altındadır.

Ancak aynı TEKEL işçisi, bilinçsizdir. Kapı dışarı edilene kadar, sesizdir, kendi köşesindedir. Sınıf savaşımının bilinçsiz bir bileşenidir.

Fakat kendi hak talebi için, işi ve geleceği için sokağa çıktığı anda, sömürü ve zorbalık sultasıyla olan çelişkileri en keskin olduğu bu anda, eğer bu TEKEL işçisi, devrimci TEKEL işçileriyle yahut da devrimci bir aktörle karşılaşır, sorunun sadece işe geri dönmekle çözüleme-

yeceğini de öğrenecek, kavrayacak, örgütlenecek ve savaşacaktır!

Bu farazi örneği, diğer tüm emekçi ve ezilen kategorisindeki toplumsal kesimler için pekâlâ uyarlayabiliriz. İşte demokratik haklar için mücadele, bu ideolojik hedefle faaliyet yürütür.

Bugün Nepal'de, Hindistan'da, Güney Asya'da iktidara yürüyen halk hareketlerinin tarihi tecrübelerine baktığımızda da emperyalizme ve yerli uşaklarının sömürü ve zorbalık sistemine karşı sosyalizme yönelmiş demokratik bir halk iktidarı mücadelesinin, bu gibi mücadele alanlarında ortaya koyduğu ciddi adımları görmek olasıdır.

Sınıf savaşımının etkisinin güçlenmesi, yaygınlaşması, mücadelesinin geniş halk kesimlerine ulaşması ve daha da önemlisi sınıf savaşımına yön veren programın, bir pratik politika olarak, tüm halk kesimlerinin somutta temas edebileceği her düzeyde bir gerçekliğe kavuşması, ancak ve ancak kitlesele örgütlenmeyle mümkündür. Bu, asla akıllardan çıkarılmamalıdır!

Bunun sağlanmasında ise yaygın propaganda olanaklarına sahip olan demokratik haklar için mücadele, son derece önemlidir!

Politik Kitle Örgütü

Buna bağlı olarak da demokratik haklar için mücadele içerisinde politik kitle örgütleri gerçekliği de yine sınıf savaşımından bağımsız değildir, bilakis bu savaşımın ideolojik ve politik bir yansımasıdır.

Öte yandan, ülkemizde, işçi, köylü ve diğer emekçi kitleler içerisinde hâlihazırda var olan demokratik hak talepleri mücadelesinde yer alan ilerici, demokratik kurumlar olmakla birlikte; bu kurumların çoğunlukla, siyasi ve örgütsel açılardan, bütünlüklü olarak bu alanda oldukları ve bu hak talepleri mücadelesini temel itici güç olarak gördükleri bilinmektedir.

Hatta bazı ilerici, demokratik kesimlerin, söz konusu hak talepleri mücadelesini, 21. yüzyılın ortaya çıkardığı ve geçtiğimiz yüzyıldaki yapısından farklı nitelikler taşıdığını iddia ettikleri, esasta kent yok-

sulları ve farklı kesimlerden neo-liberalizmin mağduriyetini yaşayan emekçilerin, adına “yeni işçi sınıfı” dedikleri bir sınıfın temel mücadelesi olarak gördükleri de bilinmektedir.

Hâlbuki sınıf mücadelesi ve demokratik haklar mücadelesi aynı zeminden yükselse de, siyasi ve örgütsel nitelikleri itibarıyla birbirinden nesnel olarak ayrı faaliyet alanlarıdır.

Sınıflar mücadelesi, demokratik haklar mücadelesini kapsayan ve aşan bir nitelikte; ülke genelinde tüm üretici sınıfların toplam mücadelesi ve siyasi hedefleri itibarıyla de halk iktidarına yönelik doğrudan bir mücadeledir.

Yeni demokrasi perspektifiyle hareket eden demokratik haklar için mücadelede örgütlü politik kitle örgütleri ise bu hak talepleri mücadelesinin ideolojik ve politik yönünün; “demokratik bir halk iktidarı” koşulunun ortaya çıkardığı bilimsel gerçekliğinin varlık alanında mücadeleyi anlamlandıran ve kaçınılmaz bir biçimde genel mücadelenin esasını işaret eden sınıf savaşımının niteliğine vurgu yapan ve bu yönde bir demokrasi mücadelesi yürüten, kitleleri bilinçlendiren ve yine kitle inisiyatifi altında, özgül alanında örnekler yaratmaya çalışan bir perspektifle yaşamsallık kazanmaktadır.

Bu anlamda, dünya, bölge ve ülke konjonktüründe, devrimci durumun lehine yönelik değişimlerde, demokratik haklar için mücadele, yığınsal bir biçimde kitlelerin sınıf savaşımıyla kucaklaşması temelinde bir hedefe de yürümektedir.

Bunun, günümüz açısından yansıması, fiili-meşru mücadele çizgisinin demokratik hak talepleri mücadelesinde net bir biçimde ortaya konmasıdır.

Sınıflar mücadelesinin bir alanı olan demokratik haklar için mücadelede, hak taleplerinin ancak bir emekçi iktidarıyla karşılanabileceği gerçeği, bu tarz bir mücadeleyi objektif olarak ortaya çıkarmaktadır.

Dolayısıyla, reformizm yahut kitle örgütü zeminindeki “yasalcılık”, demokratik haklar için mücadelenin programal zeminiyle bağdaşmaz.

Burada asıl olan, demokratik haklar mücadelesinin kurumsal olanaklarını sonuna dek ve nesnel gerçeği gözden kaçırmadan kullanmanın açık bilinci iken, pratik-politikada ise meşru ve fiili bir çizgiye yaslanma ve kitlelerin de bu zemine kayan meşru ve fiili hareketlerini doğru, devrimci bir siyasi perspektifle birleştirmedir.

Birbirinden ayrı düşünülemez olan hak talepleri mücadelesi ile sınıflar mücadelesi; hak talepleri mücadelesinin yani üretici güçlerin gelişim dinamiklerinin nasıl bir toplumsal biçimlenime doğru ilerlediğiyle doğru orantılı bir ilişkilenebilir bu şekilde sahip olmaktadır.

Görüldüğü üzere ortada, çift yönlü, diyalektik kopmaz bir bağ vardır ve bu bağın mahiyeti, sadece biçiminde değil, onu kapsayan ve aşan bir nitelikte, politik muhtevasında yatmaktadır.

Üç temel başlıkta, söz konusu politik muhtevayı ve ortaya çıkardığı ilişkilenebilir biraz da somut örneklerde açımlayacak olursak;

Birincisi, günümüz emperyalist-kapitalist sisteminin, yaklaşık otuz yıldır uygulamaya soktuğu “neo-liberal ekonomik politikalar”ın; işçi, köylü ve diğer emekçi kesimlerin gelişim dinamikleriyle karşılıklı olarak ortaya çıkardığı çelişmedir.

Bu, aynı zamanda, hâkim sınıflar ile üretici güçler arasındaki temel gelişmenin de bir yansımasıdır.

Neo-liberal ekonomik politikalar, köleleştirme saldırılarını daha fazla özelleştirme, daha fazla sermayenin çıkarlarına yönelik ekonomik ve sosyal düzenlemelerle dayattıkça; işçilerin, köylülerin ve diğer emekçi kitlelerin sağlık, eğitim, ulaşım, barınma, ısınma, zorunlu gıda harcamaları vb. giderlerinde daha fazla artış ortaya çıkarmakta, böylelikle fiyatlar ve ücretler arasındaki dengesizlik derinleştirmekte ve ekonomik temelli hak talepleri mücadelesini daha fazla gündeme getirmektedir.

Böylelikle ezilen kitlelerin, söz konusu hak talepleri mücadelesi içerisinde, giderek artan bir şekilde politik seviyesinin yükselmesi gündeme gelmekte ve nihai anlamda, hak taleplerinin güvence altına alınmasının tek koşulunun, kendilerinin tesis edecekleri bir halk iktidarı

mücadelesi olduğu sonucuna yaklaşmakta olduğu görülmektedir.

İkinci olarak, hâkim sınıfların, mevcut sömürü düzeninin tesisi ve sürekliliğinin sağlanmasına yönelik olarak ortaya koyduğu zorbalık politikaları, en temel, en meşru hak talepleri ekseninde harekete geçen kitleler üzerinde uygulanmaktadır.

Demokratik haklar için mücadelenin meşruiyeti ve fiili - meşru mücadele biçimleri, sınıf savaşımla dolaysızca kucaklaşacak zemini ve birikimi de kitleler nezdinde bu yönüyle de ortaya çıkarmaktadır.

Ötesinde, örgütlü halk gerçekliği, bu militan mücadele deneyimleri içerisinde pişerek, demokratik haklarını garanti altına alacağı kendi iktidarına yönelik olan politik mücadelesinde de yetkinleşmektedir.

Üçüncü olarak, hâkim sınıfların söz konusu sömürü ve zorbalık düzeninin tesisi ve sürekliliğinin sağlanmasına yönelik olarak çok yönlü sürdürdükleri ideolojik saldırılar vardır.

Bunlara karşı ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel hak talepleri mücadelesinin programsal mevzileri şahsında ortaya çıkan ve "demokratik bir halk iktidarı" formülasyonunda somutlanan ideolojik tutum ve mücadele de sınıf savaşımının ideolojik, politik varlığının geniş kitleler nezdinde programının propagandasına dayalı temel bilinçlenme faaliyetinin bir parçası olarak, söz konusu bağı sağlamaktadır.

İşte bu bakımlardan, demokratik haklar için mücadele, demokratik bir halk iktidarı için mücadeleden bağımsız olmadığı gibi, onun, geniş kitlelerle olan teması bakımından da son derece önemli bir cephe-sidir.

3) Ülkemizde Demokratik Haklar Mücadelesinde Yeni Bir Mevziinin Doğuşu

Yeni demokrasi mücadelesi, Eylül 2008'de, hak talepleri mücadelesi alanında, yeni bir mücadele mevzisine kavuştu.

Yeni demokrasi güçlerinin 2007 yazında, daha yoğun ve olgun bir zeminde başlayan, "demokratik haklar için mücadeleyi merkezileştirme ve büyütme" tartışmaları, Demokratik Haklar Federasyonu'nun (DHF) kurulmasıyla ileri bir aşamaya taşındı.

Ülkenin değişik yerlerinde faaliyet yürüten Demokratik Haklar Dernekleri, sonbahar 2007 ve sonbahar 2008 arasında kalan bir yıllık tartışma ve örgütlenme döneminde, DHF'yi kurma çalışmalarına girişmiş ve uzunca bir iç çalışma döneminin ardından DHF'yi kurmuşlardır.

Bu kapsamda ülkenin değişik bölge ve illerinde çeşitli toplantılar düzenlenmiş ve DHF bizzat bu tartışmalar içerisinde inşa edilmiştir.

Bu süreç daha ziyade, aralarında merkezi bir koordinasyonun bulunmadığı dernekleri ve bu derneklere üye kişileri kapsadığı için, 2007-2008 yılları arasındaki değerlendirmeler ve akabinde gelişen pratik süreç, geniş kesimlerin bilgisi dâhilinde olmamıştır.

Bu durum DHF'nin tespit ettiği ciddi bir eksiktir. Fakat bu dönemin özgünlüğünü ve esasta kurumları merkezileştirmeye kilitlenmiş pratik yönelimi göz önüne aldığımızda, federasyonumuzu örgütleme sürecinin başka türlü olamayacağı ortaya çıkmaktadır.

Bu sürecin sonucunda, kendisini 40 yıla yaklaşan onurlu ve büyük derslerle dolu bir mücadele tarihine yaslayan demokratik haklar için mücadele, 21. yüzyılın bu ilk çeyreğinde, son derece önemli ve ge-

ride kalan 2 yıllık pratiğinde de görüldüğü üzere esasta başarılı bir adım atarak, içerisinden geçmekte olunan sürece karşı da güçlü bir karşı koyuş mevzisi yaratmıştır.

3.1) DHF'nin Dayandığı Tarihsel Miras

DHF, toplumların sınıflara bölünüşünden günümüze kadar uzanan sürecin ezen ve ezilen sınıflar arasında yaşanan mücadelelerin tarihi olduğunu savunur.

DHF, bu sınıflar arasında yaşanan çatışmaların insanlığın gelişim sürecine katkı sunduğunu ve insanlığın ulaştığı seviyenin bu temeller üzerinde yükseldiğini kabul eder.

Bu kavrayışın gereği olarak DHF, insanlığın binlerce yıllık deneyim ve tecrübelerini programının özü olarak kabul eder.

DHF'nin programına rengini veren öz, sınıflar mücadelesinin binlerce yıllık deneyimlerinden süzülüp gelen tarih bilincinin, günümüze uyarlanmış hali ve insanlığın engin mücadele tarihinden öğrenme çabasının yansımasıdır.

DHF, sadece ülkemiz halklarının değil tüm insanlığın ileri hak ve taleplerini miras kabul eder ve geleceğe bu zemin üzerinden yürür.

DHF, ezilen, sömürülen dünya halklarının demokratik haklar mücadelesini sahiplenir, kendisini bu mücadelenin ayrılmaz bir parçası olarak görür.

DHF, demokratik haklar mücadelesinin dünya çapında etkin hale gelebilmesi için her coğrafyanın kendi demokrasi mücadelesini geliştirmesi gerektiğine inanır. DHF'nin dünya halklarının özgürleşme sürecine yapacağı katkı, bu bağ içerisinde gelişir. Toplumların mücadele tarihinden süzülüp gelen bu ders, DHF'nin temel ilkeleri arasında yer alır.

DHF, kendi coğrafyasında var olan demokrasi mücadelesine önderlik etme sorumluluğuyla hareket ederek, bu mücadeleyi enternas-

yonel bir ruhla ileri taşımayı hedeflemektedir. Daha yaşanılabilir bir dünya ve ülke, ancak bu bütünlük içerisinde uzun vadeye yayılmış, planlı, programlı ve disiplinli bir çalışmayla yaratılabilir.

Ülkemiz, sosyo-ekonomik yapısı gereği, onlarca yıldır çeşitli sorunlara ve bu sorunların yarattığı çatışmalara tanık oldu/oluyor. Bu süreç, beraberinde sorunlara karşı, halkın demokratik hakları ve özgürlükleri çerçevesinde hareket eden, örgütleri ve örgütlü mücadeleyi doğurdu.

DHF, dünyada ve ülkemizde yaşanan gelişmeleri, sınıflar mücadelesinin binlerce yıllık deneyimleri çerçevesinde ele almakta ve çözüm önerilerini bu tarihsel miras üzerine inşa etmektedir.

DHF, bu sorunlar içerisinde ortaya çıkan halkın hak talepleri mücadelesi içerisinde, demokratik halk iktidarı perspektifiyle cisimleşmiş bir politik kuvvettir.

DHF, ülkemizde sürdürülen demokratik haklar mücadelesinin deneyim ve tecrübelerini, dünya halklarının mücadelelerinin bir parçası olarak değerlendirmekte ve geçmişten günümüze uzanan demokratik haklar mücadelesini kendisine miras kabul etmektedir. Bu bağlamda DHF, demokrasi bilincinin gelişimine katkı sunan, demokratik haklar için mücadeleyi geliştiren bütün ilericilerin-demokratların-devrimcilerin ve komünistlerin çabalarını da sahiplenir.

Demokratik haklar mücadelesi, ülkemizde çeşitli dönemlerden ve toplumsal koşullardan geçerek bu günlere ulaşmıştır.

Osmanlı'dan günümüze uzanan bu mücadele pratiği uzun ve zorlu yollardan geçerek, bugünlere önemli teorik ve pratik dersler bırakmıştır.

Demokrasi, insan hakları, sosyal devlet, sosyal adalet, eşitlik, özgürlük gibi kavramlar ülkemizde sıklıkla dillendirilmesine rağmen; pratikte karşımıza çıkan durum, sistem tarafından kavramların içinin boşaltılarak işçi ve emekçilerin demokratik hak ve özgürlüklerinin daha fazla baskı altında tutulması olmuştur.

Öyle ki ülkemiz, Osmanlı'dan sonra ancak üç kısa dönemde demokrasinin kırıntılarını tadabilmiş, fakat söz konusu dönemler dahi mevcut ekonomik ve sosyal yapı gerçekliği içerisinde eriyip gitmiştir.

Birinci dönem Kurtuluş Savaşı'nın hemen ertesinde, TKP'nin henüz serbest olduğu kısacık dönemdir.

İkinci dönem, İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda, TSEKP (Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi) ve benzeri partilerin, sendikal örgütlenmenin serbest bırakıldığı kısa dönemdir.

Üçüncü dönem ise, 27 Mayıs "darbesinden" sonra gelen 60'lı yılları kapsamaktadır.

Osmanlı'dan bu yana halkla iktidar organı arasında var olan çelişkiler, iktidarın, halkın demokratik hak ve taleplerini görmezden gelmesiyle karşılandı. Bu yöntemin, sorunun çözümü için yeterli olmadığı durumlarda ise halka karşı çeşitli zor yöntemlerine başvurulurken, sorunları "ortadan kaldırma" yoluna gidildi.

Neredeyse her on yılda bir darbelerle, ekonomik ve sosyal krizlerle sarsılan ülkemiz; halkın en basit taleplerinin dahi baskıyla karşılandığı; eğitim ve sağlık gibi en temel haklarının ellerinden alınmaya çalışıldığı; TEKEL'inden TELEKOM'una kadar sayısız ulusal stratejik kuruluşun talan edildiği süreçlerden geçti/geçiyor.

Böylesi koşullardan geçerken halkın geçmişten günümüze yürüttüğü demokratik hak ve talepler mücadelesini miras kabul ederek bu mirası geliştirme ve büyütme kararlılığını göstermek daha bir önem kazanmaktadır.

DHF, bu bütünlük içerisinde toplumsal meselelere yaklaşmakta ve her türlü hak gasplarına karşı işçilerin, köylülerin, gençlerin, kadınların; Kürtlerin, Ermenilerin, Alevilerin ve diğer ezilen kesimlerin ileri hak ve taleplerini desteklediğini, onları demokratik haklar mücadelesinin temel belirleyenleri arasında gördüğünü belirtmektedir.

3.2) DHF, Demokratik Haklar Platformu'nun (DHP) Zengin

Deneyim ve Tecrübeleri Üzerine Kuruldu

DHF, ülkemizde yaşanan siyasal-sosyal-ekonomik vb. sorunlara karşı yeni demokrasi perspektifiyle mücadele yürüten politik bir kitle örgütüdür.

"Yeni demokrasi", özellikle bizimki gibi ülkelerde, ezilenlerin özlemini çektiği bir dünyanın ve ülkenin ifadesidir.

Yeni demokrasi, ekonomik olarak geri kalmış olan bizimki gibi ülkelerde, emekçi halkın yaşadığı sorunların tek çözüm yoludur.

DHF'nin savunduğu demokrasi, sistemin çeşitli kesimlerinin ağzına doladığı demokrasi değildir.

Günümüz demokrasisi, emperyalist-kapitalist dünya gericiliğinin çıkarlarını temsil ederken; DHF'nin savunduğu demokrasi, eski dünyanın üretim ilişkilerinin dışına çıkarak işçi ve emekçilere ait yarınları ifade eden "yeni tipte bir demokrasiyi" temsil etmektedir.

DHF, ülkemizde yeni demokrasi mücadelesi veren bütün kurumları sahiplenir ve onların mücadele tarihlerini kendisine miras kabul eder.

DHF, yeni demokrasi anlayışı çerçevesinde hareket eden kurumlar içerisinde özellikle DHP'nin deneyim ve tecrübelerini inceleyerek, bunları muhasebe ederek, mücadele araçlarını ve yöntemlerini belirlemiştir.

Bu nedenle DHF'yi doğru kavrayabilmek için DHP'nin ortaya çıkışı-na ve bugüne uzanan mücadele pratiğine bakmak faydalı olacaktır.

DHP, 1990'ların başında yükselen toplumsal mücadelenin demokratik haklar mücadelesi kapsamında ulaştığı ileri bir aşama olarak, bu mücadelelerin doruk noktasına yaklaştığı bir aşamada, 1995 yılında kuruldu.

DHP, ezilenlerin yükselen mücadelesini yeni demokrasi perspektifiyle birleştirme, kalıcılaştırma ve ileri taşıma hedefiyle hareket eden değişik kurumların bir araya gelmesiyle oluşturuldu.

○ zamana kadar, bu kurumların parçalı yürüyen mücadelesi, DHP

ile birlikte bir nebze de olsa birleştirilmiş ve daha derli toplu, planlı, programlı bir faaliyet çerçevesinde hareket etmeleri hedeflenmiştir.

DHP'yi oluşturan kurumların ortak kaygısı ülkemiz ezilenlerinin maruz kaldığı her türlü yıkım politikasına karşı onları yeni demokratik bir mücadele zemininde birleştirmektir. DHP bu hedef doğrultusunda çeşitli adımlar attı. Kendi dönemi içerisinde önemli faaliyetler örgütledi.

DHP'nin yakaladığı bu çıkış, 90'ların sonlarından itibaren, genel işçi emekçi kitle hareketlerinin de düşüşüne bağlı olarak, 2002 yılına kadar gerileme eğilimi gösterdi. Bu tablonun ortaya çıkışında toplumsal mücadelenin genel olarak kan kaybetmesinin büyük etkisi bulunmaktadır.

DHP açısından da bu genel tabloyla birleşen kimi önemli eksikler bulunduğunu da kaydetmek yerinde olacaktır. Söz konusu eksikliklerden öne çıkan siyasal ve örgütsel konularda ise özellikle örgütsel politikadaki "merkezilik" meselesinde yaşanan eksiklikleri zikretmek gerekecektir.

Neticede DHP, bu dönem içerisinde esasta atıl kalmış ve belirlediği hedeflerin gerisine düşmüştür.

Ancak yeni demokrasi güçlerinin 2000'lerin başında yakaladığı ileri aşama DHP'yi de etkilemiş ve DHP, geçmiş dönemin eksiklerinden doğru dersler çıkararak 2002 yılında yeni bir atılım süreci başlatmıştır.

2002 atılımıyla birlikte DHP örgütsel bir toparlanma sağlamış ve 2008 yılına kadar uzanan zaman diliminde, önemli kayıplar yaşasa da birçok ilde ve bölgede tekrardan örgütlenmiştir.

Aradan geçen 13 yıllık zaman dilimi içerisinde DHP, ülkemizde verilen demokrasi mücadelesinin gelişimine ciddi katkılar sunmuş ve geline süreç itibarıyla önemli bir kitle tabanına ulaşmıştır.

DHF, DHP'nin tarihsel deneyimlerinden öğrenerek demokratik haklar mücadelesini geliştirme kaygısı gütmektedir.

İnsanlığın bin yılları aşan mücadele pratiği demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin aynı amaca yönelik bin bir araçla desteklenmesi gerektiğini öğretmektedir. DHF, bu bağlamda, DHP'nin deneyimlerini, siyasal çıkışının temeli olarak görmektedir.

DHP'nin deneyimleri olmasaydı DHF'yi ortaya çıkaran koşullar yaratılamazdı.

Bundan kaynaklı DHF, varlığını, bugünleri var eden ve demokratik haklar mücadelesini bu evreye taşıyan devrimci emekçilerin, ezilenlerin isimsiz kahramanlarına ve onların yarattığı onurlu, fedakâr ve cüretli mücadele geleneğine ithaf eder!

3.3) DHF'nin Kuruluş Süreci ve Niteliği

Yukarıda da değindiğimiz gibi demokratik haklar için mücadele alanında DHF'nin kuruluşuna değin merkezi bir işleyiş söz konusu değildi.

DHF, bir yönüyle, yerel ve bölgesel düzeyde sürdürülen faaliyeti merkezi bir yapıya kavuşturma ve demokratik haklar mücadelesini geliştirme kaygısıyla ortaya çıktı.

DHF'yi örgütlenme çerçevesinde gelişen bir yıllık süreç, farklı bölgelerde pratik faaliyet içerisinde olan fakat merkezi bir önderlik dâhilinde hareket etmeyen güçleri merkezileştirme ve federasyonumuz çatısı altında birleştirme olarak özetlenebilir.

DHF daha tartışma süreçlerinde "merkezleşme - yerelleşme ve kitleselleşme" olarak ifade ettiği kısa - orta ve uzun vadeli hedefleri arasında yer alan merkezleşme yönelimini bu bir yıllık zaman zarfında esasta tamamlamıştır.

DHF, yeni demokrasi güçlerinin 2008 öncesi pratiklerini değerlendirdiğinde şu sonuca varmıştır: Yeni demokrasi güçleri emekçi halkın günlük yaşamına müdahale ederek onları kendi sosyal pratikleri içerisinde ilerletememiştir. Buna bağlı olarak çalışmalarını kurumsallaştırılamayarak belirli bir sınıra hapsolmesinin zeminini kuvvetlendir-

miştir.

Halk kitleleriyle devrimci hareket arasındaki uçurumun en önemli nedenlerinden bir tanesinin de kitlelerin sorunlarıyla ilgilenecek ve çözüm yollarını kitlelerle birlikte adımlayacak kurumsallaşmış bir örgütsel faaliyetin yokluğu olduğu görülmelidir.

1990'lı yılların başında gelişen-güçlenen toplumsal mücadele o dönemin koşulları içerisinde halkın demokratik hakları için mücadelede çeşitli kurumlar ortaya çıkarmıştır. Bu kurumsal çabalar o dönem çeşitli kazanımlar elde edilmesine önemli katkılar sunmuştur.

Fakat 1990'ların sonlarına doğru toplumsal mücadelenin gerilemeye başlamasıyla birlikte, sistem bu hakları bir bir geri almaya başlamış ve nihayetinde emekçi halkımızın zorlu mücadelelerle kazandığı mevzilerin birçoğu düşürülmüştür.

Sömürü düzeni, halkımızın demokratik haklar için mücadele alanındaki varlığını geriletme gayretini, yeni demokrasi mücadelesi içerisinde yaratılan değer ve kazanımları savunmayı dahi "suç ve suçluyu övme" kapsamına alacak kadar ileri götürmüş durumdadır.

Ezilen kesimler için "örgütlenmenin" dahi suç ilan edildiği günümüzde, demokrasi güçleri "sınırlı" bir alana sıkıştırılmış durumdadır. Sistem bu sınırlı haklara dahi tahammül edememektedir. Bu tahammülsüzlük, önümüzdeki dönemlerde kapsamlı saldırılara dönüşecektir.

DHF tam da sistemin bu çok yönlü saldırılarının savuşturulması, demokratik haklar için mücadelenin yükseltilmesi ve bu tarihsel gelişim içerisinde kitlelerle yeni demokrasi güçleri arasına giren uçurumun giderilmesi için kurulmuştur.

DHF, toplumsal mücadelenin geri düzeyine rağmen örgütlenme hamleleriyle ve siyasal kampanyalarıyla kitlesel bir harekete dönüşmeyi hedeflemektedir. Bu hedeflere ulaşabilmenin yolu, kullanılan yöntem ve araçların doğru tespit edilmesinden geçmektedir.

"Kitlelere gitme", "kitleleri kendi hareketleri içerisinde örgütleme" söylemi doğru olmakla birlikte; tek başına bir anlam ifade etmemek-

tedir. Önemli olan bu genel yönelimle birlikte kitlelerin hangi yol, yöntem ve araçlarla örgütleneceğinin belirlenmesidir. Aksi her yaklaşım kitlelerin kendiliğinden örgütlenmesini beklemektir. Söylemde bilimsel pratikte ise anti-bilimsel bir hatta sürüklenmektir.

Emperyalistler dünya genelinde ve ülkemizde uşakları aracılığıyla onlarca yıkım politikasını bir bir hayata geçirirken toplumun bütün kesimleri bu saldırılardan nasibini almaktadır. Kitlelerin yaşadığı sorunlar bu kadar derin ve yakıcıyken yeni demokrasi güçleriyle kitleler arasında olan uçurumu nasıl açıklamak gerekir? Dahası bu uçurumu nasıl aşmak gerekir?

Geride kalan mücadele pratiğinin sonuçları üzerinden değerlendirdiğimizde bu sorunun yanıtını doğru veremediğimiz ortadadır. Evet, dün de sıklıkla söylendiği gibi "kitlelere gideceğiz".

Fakat bu sefer daha somut araçlarla gitmesini bileceğiz. Halkın sorunları ve refahıyla ilgilenecek yeni demokrasi mücadelesini halkın günlük yaşamına sokmayı hedefleyen bir yöntemle ve pratik içerisinde birbirini tamamlayan onlarca yolla gideceğiz.

DHF, açlık, yoksulluk, yolsuzluk, imha, inkâr, asimilasyon gibi sayısız baskı unsuruyla karşılaşan emekçilerin hakları için mücadele etmektedir. Halkın olduğu her alanda örgütlenmeyi temel görevi saymaktadır. Ama bunları yaparken yeni demokrasi güçlerinin geçmiş deneyimlerinden hareketle, kitlelerin bizi tanıyabileceği, bize karşı sarsılan güvenini omuz omuza bir mücadele içerisinde tesis edeceği kurumsallaşmış bir yapı yaratmayı ihmal etmemektedir.

Dünyada ve ülkemizde gelişen çeşitli olaylar, önümüzdeki süreçte ezilenlerin çeşitli yeni yıkım politikalarıyla yüz yüze kalacağını da göstermektedir.

DHF böylesi bir süreçte kendisini ulusal kimlikler, milliyetler ve inançlar zemininde değil; ülkemizde yaşayan çeşitli ulus, milliyet ve inançtan halkların omuz omuza mücadele sürdüreceği sınıfsal bir öze ele almıştır.

DHF, ezilenlerin ancak sınıf temeli olan bir mücadele içerisinde öz-

gürleşebileceğini; uluslar, milliyetler ve inançlar üzerindeki baskı ve asimilasyonun bu yolla ortadan kalkabileceğini savunmaktadır.

Emperyalist-kapitalist dünya sistemi, bizimki gibi ülkelerde ezilenleri çeşitli kutuplara ayırarak onları daha rahat kontrol altında tutmaya çalışmaktadır. Bunun örneklerine geride kalan yıllar içerisinde çokça tanık olduk. En yakın ve canlı örnek ise anayasa referandumu sürecindeki, evet-hayır kutuplaşması ile tanık olduğumuz halkın genel durumudur.

Mevcut sosyo-ekonomik sistem, bu yolla bir taraftan **ezilenleri** çeşitli kategorilere ayırıp birbirine düşmanlaştırırken, diğer taraftan yeni yeni siyasal, sosyal ve ekonomik saldırı araçlarını devreye sokuyor.

DHF, her türlü ulusal ve etnik ayrıma karşı mücadele eder ve bütün milliyet ve inançların ayırım yapılmaksızın eşit haklara sahip olması gerektiğini savunur. Ülkemiz kimlikler ve inançlar ekseninde yaşanan çeşitli sorunlara tanık oldu/oluyor. Başta Kürtler olmak üzere Ermeniler, Aleviler ve toplumun farklı kesimleri çeşitli baskı ve sindirme politikalarıyla karşı karşıya kalıyor.

DHF, bu kesimler arasında yeni demokrasi bilincini geliştirmenin, emperyalizmin dünya çapında hayata geçirmeye çalıştığı ayrımcı politikalara karşı en etkili mücadele yöntemi olduğunu savunur.

Yeni demokrasi bilinci halkların birliğini ve mücadelesini yükseltme yolunda olmazsa olmazdır. Bu bilincin gelişmediği alanlarda işçi ve emekçiler ezen - ezilen çelişkisi etrafında değil; uluslara ve kimliklere dayalı çelişkiler ekseninde "örgütlenmeye" girer.

DHF, ezilen kesimlerin taleplerini önemser, bu talepleri eşit düzlemde ele alır ve ezilenleri omuz omuza bir mücadele etrafında birleştirmeye çalışır.

DHF, ancak bu yolla milliyetçi - şoven algının değişebileceğini ve ezilenlerin birbirine güven duyarak mevcut sorunların kaynağı olan sosyo - ekonomik yapıya karşı mücadele edebileceğini savunur.

4) Demokratik Haklar Federasyonu'nun Amaçları

"İşçiler, köylüler ve memurlar gibi toplumumuzun ezici çoğunluğunu oluşturan çalışan kesimlerin ve ailelerinin; iş ve yaşam koşullarının düzeltilmesi, özlük haklarının savunulması ve daha gelişkin, nitelikli iş ve yaşam koşulları için yürüttükleri mücadelenin savunusu içerisinde olmak. Çalışan kesimler üzerindeki siyasal, sosyal, ve ekonomik baskılara karşı demokratik zeminde mücadele etmek. Bu amaçla, federasyon bünyesinde örgütsel, yazılı, görsel faaliyetlerde bulunmak ve bu doğrultuda organize edilen çalışmalara katılmak." (DHF programından madde h)

"İşsizliğin önlenmesi ve toplumun çalışan tüm kesimlerinin iş güvencesinden yoksun, sigortasız ve sendikasız biçimde demokratik haklarından yoksun olarak çalıştırılmaması için mücadele etmek. Bu amaçla, federasyon bünyesinde örgütsel, yazılı, görsel faaliyetlerde bulunmak ve yine bu amaçla organize edilen çalışmalara katılmak." (DHF programından madde i)

Her sosyo-ekonomik yapı kendisini var eden alt yapı ve üst yapı oluşturur. Günün koşullarına göre konumlanır, değişime ayak uydurur ve ihtiyaçlarına göre iktisadi yapısında değişiklikler yapar.

Kapitalist-emperyalist dünya sistemi ihtiyaçları doğrultusunda değişimler yaşadığı gibi, bu değişime, ona bağımlı ülkeleri de katar.

Kapitalist-emperyalist sistemin dünya ekonomilerine değişimi dayatması, kendisine eklemlemek istemesi aslında bu hâkim sömürü sisteminin durağan olmadığını, çelişkiden azade olmadığını ve yaşadığı çelişkiyi, yapısal krizleri aşma arayışlarında olduğunu göstermektedir. Zira kapitalizm, ortaya çıkışından günümüze kadar tıkanıklığını aşmak ve ihtiyaçlarına cevap olabilmek için üretim süreçlerine mü-

dahale eder, yeni üretim organizasyonları geliştirir, dünya ekonomilerini değişime zorlar. Kısacası bir yapılandırma sürecine girer.

Sermayenin aşırı birikimiyle tekelleşmesi böylece emperyalist bir evreye bürünmesi; katı denetlenebilir, ithal ikameci bir üretimden esnek serbest bir üretim organizasyonuna girmesi; para politikalarının belirlenmesi, kendisine bağımlı ülkelerin üretim sürecine müdahale edip ekonomilerini kendi çıkarları doğrultusunda yönetmesi bu değişimin sonuçlarıyla ilintilidir.

Sanayi devrimi ve ulus-devletleşmeyle kendini gösteren burjuva demokratik devrimleri tarihsel sürecini yaşamayan veya bu süreci tamamlayamayan ülkeler, her zaman için kapitalist-emperyalist sistemin denetim ve sömürü alanları içine dâhil olur.

Bu ülkelerin sosyo-ekonomik gelişimleri kendi ihtiyaçları doğrultusunda değil, kapitalist-emperyalist sistemin ihtiyaçlarına göre şekillenir. Böylece birbirinden kopmaz bir bağ oluşur. Bu ülkelerin sosyal ve ekonomik yapıları emperyalizm tarafından sürekli müdahaleye uğrar.

Ne var ki emperyalizm girdiği ülkelerin mevcut yapısını ve üzerinden yükselen sınıfları tasfiye etmek yerine, aksine, en gerici sınıflarla ittifak içerisine girmektedir.

Osmanlı'dan günümüze kadar her zaman emperyalizmle bir ilişkilene yaşayan ülkemizde, toprağa dayalı üretimin temel özellikleri tasfiye edilmemiştir. Aksine feodal üretim tarzı emperyalizm tarafından ayakta tutulmaya çalışılmıştır. Zaten bugün için bizimki gibi ülkelerde yaşanan ekonomik değişimler bu eklemlenme sürecine göre şekillenmektedir.

Emperyalistler bu değişimi kendi ihtiyaçları ve sömürüleri için kendisine bağımlı ülkelere farklı kanallarla (IMF, DB, DTÖ vb.) dayatır. Bunu tek taraflı yapmaz. Emperyalistler bu hedeflerine, yöneldikleri coğrafyalardaki uzantıları aracılığıyla ulaşır.

Ülkemiz Osmanlı'dan sonraki dönemde de toprağa dayalı üretim tarzını aşamamıştır. Bundan kaynaklı köylülük ve toprak sorunu esas

sorun olarak varlığını korumuş ve bu durum güçlü bir işçi sınıfının oluşmasına imkân tanımamıştır.

Dolayısıyla sanayileşmenin sağlanamaması, köylülüğü sanayileşmenin yarattığı çekim merkezine itmemiştir. Temel bir sorun olan "toprak devriminin" yapılmaması ve feodal kalıntıların tasfiye edilmemesi de buna eklenince Osmanlı'da bulunan mevcut toplumsal yapı varlığını korumuştur.

Üstten dayatmacı bir şekilde toprak reformunun yapılması hâkim sınıflar tarafından düşünülmüş fakat gerçek manada hiçbir zaman yaşam bulmamıştır.

1940'larda ilk toprak reformu denemesi yapılmış fakat "reform" sorunu çözmediği gibi toprak ağalarına yarımış ve kırsal sömürü sisteminde bir değişiklik sağlamamıştır.

Toprak sorunun üstten çözümüne dönük birkaç reform denemesi, 5 yıllık kalkınma planları, emperyalistlerin yardımları (Marshall gibi), tarım reformları, tarımsal alt yapı oluşturma, köykent, köydes ve buna benzer onlarca "çözüm" girişimleri, sorunu çözme girişimlerinden ziyade toprak ağalarının varlığını sağlamlaştırma adımlarıdır.

Bu adımlar beklendiği gibi tarımda kapitalistleşme sağlamamıştır. Biletiği üzere 1950'lerde gücünü çoğunlukla kırsal feodal güçlerinden alan Demokrat Parti (DP), dönemin çelişkilerini ve zaafalarını da göz önünde bulundurarak kırsal sorunları ve kırsal kalkınma üzerinde yoğun propagandalara girişmişti. Vaatleri arasında köylüye toprak dağıtımı ve kırsal kalkınmayı gerçekleştirme yer alıyordu.

Oysa ne toprak reformu gerçekleştirildi ne de kırsal kalkınma. DP, toprak ağalarının daha da palazlanması, toprak mülkiyetinde statükonun korunması, küçük köylü üretiminin ve sömürü sisteminin varlığını koruması için çabaladı.

DP'nin bölgede yapmış olduğu en önemli şey, toprak ağalarına ve büyük mülk sahiplerine kredi ve sübvansiyonlar sağlamak, feodal karakterin yanında bu güçlerin kapitalizme eklemlenmiş daha büyük işletmeler oluşturmalarına (tarım burjuvazisi) olanak yaratmak oldu.

DP'den AKP'ye kadar hâkim sınıfların temsilcileri ülkenin sosyo-ekonomik yapısı üzerinden kendilerini var edebilmişlerdir.

1970'lerde petrol kriziyle kendisini gösteren dünya ekonomik bunalımı, kapitalist-emperyalist sistemin yapısal krizlerinden birisidir. Yaşanan bu tıkanıklık farklı üretim organizasyonlarının ve ekonomik politikaların hayata geçirilmesiyle aşılma ya çözülmüştür.

Esnek üretim (post-fordizm) yani sermayenin önündeki tüm engellerin ortadan kaldırılması, tüketimin teşvik edilmesi, özelleştirmele- rin yaygınlaşması, böylece sömürünün yoğun bir niteliğe dönüşmesi anlamına gelen neo-liberal politikalar en fazla, emperyalizme bağımlı ülkelerde görülür.

Kapitalist emperyalist sistem, bu çerçevede sömürge ve yarı sömürge ülkeleri çıkarları doğrultusunda reorganizasyona soktu.

Bunun miladı 1980 askeri darbesiyle gelen 24 Ocak kararları ve ekonomik programlarıdır. "Yapısal dönüşüm" adı altında hâkim dünya sistemine eklemleme hamlesinin ilk hedefi tarım oldu. Bu süreç tarımdan sanayiye kadar denetimin tamamıyla emperyalistlerin eline geçirilmek istenmesi sürecidir. "Tarımda yapısal dönüşüm" 80'lerden itibaren başlamış 90'ların sonuna doğru IMF, DB, DTÖ'nün niyet mektupları ve reçetelerle, üstüne AB süreciyle hız kazanmış ve 2000'lerle birlikte zirveye ulaşmıştır.

Tarıma yönelik kapsamlı bir yapılandırma programı 5 Nisan 1994 kararları ile hız kazandı. Bu kararların tekrar gündeme gelmesi 9 Aralık 1999'daki IMF ve DB niyet mektubuyla oldu. Peki, bu kararlarla yapılmak istenen neydi?

Ürün ve girdi fiyatlarından, damızlık hayvan ve tohum üretimine kadar tüm destekleme mekanizmalarının kısa zaman içerisinde tasfiye edilmesi, bu destekleri sağlayan tarımsal kurum ve kuruluşların ve KİT'lerin işlevsizleştirilmesi, ardından özelleştirilmesi.

Bu çerçevede TMO, TEKEL, SEKA, Şeker Fabrikaları A.Ş., ÇAY-KUR, EBK, SEK, gübre sanayi gibi KİT özelliğindeki alım/satım kurumları ile girdi üretim ve dağıtımında rol alan TİGEM, TÜGSAŞ,

İGSAŞ, Yem Fabrikaları, TZDK gibi KİT'ler ve kredi girdisinin ana finansörü olan TC Ziraat Bankası özelleştirme yoluyla tasfiye edildi.

Destekleme işlevine de sahip olan, sayıları 17'yi bulan Tarım Satış Kooperatifleri Birlikleri'ne her türlü malî desteğin/kredi kolaylığının (bu birlikleri düzenleyen Haziran 2000 tarihli ve DB patentli 4572 sayılı yasanın birinci maddesi hükmüyle) yasaklanması; bunların tepesinde 'bağımsız' üst kurul yapısında bir 'yeniden yapılandırma kurulu' oluşturularak DB gözetiminde yeniden yapılandırılması; iştirak (Tarişbank gibi) ve sınaî işletmelerinin satılması, kapatılması veya sınırlandırılması; tarımsal ürünlerin ithalatında koruma oranlarının aşağıya çekilmesi ve iç pazarın tarımda dünyaya açılması hedeflenmiştir. Bütün destekleme ve koruma mekanizmaları tasfiye edilirken sisteme sokulan tek "destek" türü, Doğrudan Gelir Desteği'dir (DGD).

DGD, ödemeleri arazinin büyüklüğüne göre ödendiğinden, ödemelerin büyük bir kısmı toprak ağalarına ve zengin köylülere yaradı.

2006'da uygulanmaya başlayan tohum yasasıyla köylünün tohum ihtiyacının yüzde 90'ı İsrail, Hollanda, İspanya gibi ülkelere ithal edilmektedir. Üreticiler, patentli tohum zorunluluğu getirilerek Monsanto, Syngenta, Pioneer gibi tohum tekellerine bağımlı kılınmaktadır.

1 Ocak 1996 tarihinde yürürlüğe giren Gümrük Birliği çerçevesinde ülkemiz, Avrupa Birliği'ne üye 15 ülkeye gümrük vergileri ve kotaları kaldırmak ve emperyalizme bağımlı ülkelere Avrupa Birliği Ortak Gümrük Tarifesi'ni uygulamak yükümlülüğü yanında Avrupa Birliği Ortak Dış Ticaret Politikası'nı ve Avrupa Birliği Ortak Rekabet Politikası'nı uygulamayı kabul etti.

Bütün bu uygulamalar neticesinde ülke tarımının nasıl bir seyir izleyeceği, neyin ne kadar üretilip üretilmeyeceği, tarımsal ürün ihracat ve ithalatının kıstaslarının nasıl olacağını denetimi vb. tümüyle emperyalistlerin ve tekellerinin denetimine bırakıldı.

Zira emperyalizm kendisine bağımlı ülkelerin tarımını neo-liberal politikalar çerçevesinde sınırlandırıp yeniden yapılandırırken, kendi

tarımını pazar hâkimiyeti sağlayacak şekilde güçlendirmektedir. Kendi üreticisine destek sunarak tarımsal üretimini yüksek tutarken kendi dışındaki ülkelerin ürününe rekabet etme hakkı vermiyor ve onları pazar dışına iterek kendi ürününü bu ülkelere ithal eder hale geliyor.

2000 yılı itibariyle tarım ürününe verilen destek ABD'de yüzde 22, AB'de yüzde 38, Japonya'da yüzde 64 olurken; kişi başına düşen toplam destek miktarı ABD'de 338 dolar, AB'de 276 dolar oldu. Ülkemizde ise son uygulamalarla birlikte tarımsal destek GSMH'nin yüzde 1'i bile değildir.

Tarımsal destek 2003'de 1,3 milyar dolara kadar düştü. Tarıma verdiği destekle birlikte ABD kendi topraklarında ürettiği tahıl ile dış ticaretten yüzde 25 pay alıyor, AB ülkeleri tek başına dünya süt ürünleri ihracatının yüzde 45'ini, et ihracatının yüzde 25'ini elinde bulunduruyor.

Emperyalist ülkeler gelişmiş teknolojiyle, sürekli destek pompalamasıyla ve 30 milyon çiftçisiyle, bağımlı ülkelerin üç milyar köylüsünün üreteceğini üretecek. Üstelik pazar hâkimiyetini elinde bulunduracak. Peki, üç milyar dünya köylüsüne ne olacak?

Bunun cevabı emperyalizm ile bizimki gibi ülkeler (dünya halkları, ezilen ulus ve milliyetler) arasındaki temel çelişkinin düğüm noktasında yatıyor.

Ülkemizde mevcut üretim ilişkileri ekseninde yıllardır çeşitli sorunlar yaşanıyor. Bu sorunlar mevcut yapıdan kaynaklı günümüze kadar esas olarak tarım ve köylülük etrafında gelişti.

Yukarıda da özetlediğimiz gibi, "köylülüğü yeniden yapılandırma" temelinde girilen uygulamalar, toplumun diğer kesimlerini de yıkıma sürükledi/sürüklemeye devam ediyor.

İşçiler, memurlar ve diğer sektörlerde çalışan milyonlar bu sorunları derinden yaşıyor. Artan işsizlik oranı, kısıtlı çalışma alanları, sosyal güvencesiz iş koşulları, düşük maaş gibi onlarca koşul emekçilerin geleceğini karartıyor.

DHF, işçi ve emekçileri kuşatan bu koşullara karşı mücadele etmektedir. Bu mücadele içerisinde demokratik hak ve taleplerin kazanılması, korunması ve ilerletilmesi yolunda örgütlü çaba sarf etmektedir.

Emperyalizmin sanayiden, tarıma ve kamu sektöründen özel sektöre dek ortaya çıkardığı tüm hak gasplarına ve sömürü-zorbalık sultasına karşı ayağa kalkan işçilerin, köylülerin ve emekçilerin hak talepleri mücadelesinin, doğru devrimci bir perspektifle örgütlenmesi, demokratik halk devrimine yönlendirilmesi, ülkemiz devriminin, demokratik hak talepleri mücadelesine yüklediği esas görevidir.

DHF, bu alandaki çalışmalarını faaliyetlerinin esasına alır ve geri kalan çalışmaları da bu ekseninde örgütler, yönlendirir.

"Bireylerin doğumla birlikte kazandıkları ve tabii oldukları resmi toplumsal sözleşme ile sahip oldukları her türlü hak ve özgürlüğe sahip çıkmak. Bu türden hakların ve özgürlüklerin korunması noktasında, topluma yönelik bilgilendirici, eğitici faaliyetlerde bulunmak. Toplum bilincinin demokratik bir zeminde gelişimini hedefleyerek buna uygun çaba sarf etmek, bu bilincin pekişerek güçlenmesine ve yeni demokratik bir kültürün gelişmesine katkı sunmak. Bu amaçla, federasyon bünyesinde örgütsel, yazılı, görsel faaliyetlerde bulunmak ve bu amaçla organize edilen çalışmalara katılmak." (DHF programından madde b)

"Her türlü işgal, ilhak, dinsel ve etnik ayrımcılığa karşı çıkarak ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunmak ve aynı amaçlar doğrultusunda faaliyet yürüten kurumlarla işbirliği yapmak." (DHF programından madde e)

Ülkemiz birden fazla ulusun ve çeşitli azınlık milliyetlerin yaşadığı bir coğrafyadır. Bu durum dünden bugüne uzanan çeşitli çatışmalara vesile olmuştur. Bu çatışmaların kaçınılmaz olarak önümüzdeki dönemlerde de devam edeceği görülmektedir.

Bu duruma yol açan temel etkenler, dünyada "ulusal sorunun" ortaya çıkış sürecinde aranmalıdır. Dolayısıyla ulusal sorunun tahlili ve buna uygun doğru bir konumlanış ancak ulusal sorunun tarihsel geli-

şiminin doğru ele alınmasıyla mümkündür.

Bu yöntemin dışındaki her türlü yaklaşım mevcut çözümsüzlüğü derinleştirmeye hizmet etmektedir. Dün olduğu gibi bugün de bu sorunu çözecek tek güç vardır! O güç, ezilen halkların, emekçilerin kendi gelecekleri uğruna verecekleri örgütlü bir mücadeleden doğacaktır.

Feodalizmin tasfiyesi ve kapitalizmin gelişmesiyle beraber bireylerin uluslar biçiminde örgütlenmesi dönemi başlamıştır. Bu süreç zamanla gelişerek ulusların "devlet" biçimini almasıyla sonlanmıştır.

Batı Avrupa'nın "uluslaşma" süreci bu çerçevede olmuştur. Doğu Avrupa'da ise feodalizmin tasfiyesi ve "ulus devletlerin" tesisi, Batı Avrupa'yla aynı dönemde gerçekleşmemiştir.

Batı Avrupa'da bu devletlerin içinde önemli sayılabilecek etkinlikte başka ulus(lar) bulunmadığı için "ulusal baskı" ortaya çıkmamıştır. Fakat Doğu Avrupa'daki gibi çok uluslu devletlerde ise, "en gelişmiş" ulus, devletin başında bulunmakta ve diğer ulusları siyasi ve iktisadi yönden kendisine bağımlı kılmaktaydı. Böylelikle Doğu Avrupa, ulusal sorunun ve bu sorunun "çözüm" önerilerini ortaya çıkaran ulusal baskının vatani haline gelmiştir.

Kapitalizmin emperyalizm aşamasına ulaşmasıyla birlikte Batının eski ulusal devletleri (İngiltere, Fransa, İtalya) "ulus devlet" olmaktan çıkmıştır. Bu devletler, emperyalist aşamanın gereği olarak, giriştikleri sömürge faaliyetleriyle birlikte "çok uluslu" devletler durumuna dönüşmüştür. Bu dönemle birlikte artık ulusal sorun, sömürge sorunuyla birlikte ele alınmaya başlanmıştır.

Ülkemizde ulusal sorun, sosyo-ekonomik yapı gerçekliğine koşut olarak varlığını korumuş ve çözülmemiş bir mesele olarak günümüze kadar varlığını sürdürmüştür.

Kapitalizmin geliştiği ve Batı Avrupa'da "ulus devletlerin" ortaya çıktığı süreçte, Ortadoğu'da feodal, yarı-feodal üretim tarzının hâkim olduğu çok uluslu devletler bulunuyordu.

Bu devletler içerisinde hâkim olan ulusun dışındaki uluslar ve azınlık

milliyetler çeşitli baskı ve katliamlara maruz kalmıştır.

Ülkemizde hâkim ulus konumunda olan Türk ulusunun dışında kalan bütün ulus ve azınlık milliyetler, onlarca yıldır sistemin çeşitli saldırıların hedefi durumundadır.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı gibi en temel hakkın dahi yok sayıldığı; dil, kültür, ibadet gibi çeşitli konularda asimilasyon politikalarının uygulandığı; bu yaklaşımların milliyetçi-şoven bir çizgiyle fiili şiddet boyutuna ulaştığı günleri sürekli yaşıyoruz.

Bu tabloyu ortaya çıkaran güç dünya kapitalist-emperyalist sistemidir.

Milliyetçi-şoven dalga, halklar arasına ekilen düşmanlık tohumları, emperyalistlerin ve ülkemiz hâkim sınıflarının eseridir.

Emperyalistler sömürge faaliyetleri ekseninde bizimki gibi ülkeleri kontrol altında tutmaya çalışırken; ezilenleri, siyasal-sosyal ve ekonomik sorunlara karşı edilgen bir tutum takınmaya zorlar. Bu yaklaşımı güçlendirecek en güçlü yöntemlerden birisi ulusal sorunu "uçlaştırmak", milliyetçi-şoven yaklaşımları körüklemek ve halklar arasına düşmanlık tohumları ekmeye yoluyla ezilenleri uluslara, milliyetlere bölerek onların birlikte mücadele etmesinin önüne geçmektir.

DHF, ülkemizdeki ilerici, devrimci, demokratik güçlerin büyük bir bölümünün, ulusal soruna yaklaşımda doğru yerde durmadığını savunmaktadır.

Öyle ki hâkim sınıfların ulusal soruna karşı takındığı inkârcı, milliyetçi-şoven tavır birçok ilerici- devrimci- demokrat kesimi dahi etkisi altına almıştır.

Bu çevreler, programatik görüşleri ve yaslandıkları kesimler itibarıyla, niyetten bağımsız olarak, ulusal soruna yaklaşımda hâkim sınıflara hizmet eden bir çizgiye sürüklenmekten kurtulamamıştır. Zira bu çevrelerin tarihsel gelişimleri incelendiğinde ulusal soruna yaklaşımın, giderek "ulusların kendi kaderini tayin hakkını" yâdsıma ve milliyetçi-şoven bir hatta sürüklenme şeklinde kendisini gösterdiği

ortaya çıkmaktadır.

Dost kurumlar içinde sosyal şoven bir çizgiye tekabül eden bu hatalı çizginin yanında bir diğer hatalı çizgi ise ezilen ulus milliyetçiliğidir.

Yani ezen ulus milliyetçiliğine karşı (Türk milliyetçiliği), bilimsel sosyalist yaklaşımın öngördüğü ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunmaktan ziyade, meseleyi ezilen ulusun burjuvazisine havale eden, ezilen ulus milliyetçiliği (Kürt milliyetçiliği) çizgisine sapılmaktadır.

Her iki tutum da bilimsel sosyalist yaklaşım olmayıp, hatalıdır. DHF, ulusal sorunun dost kurumlar içerisinde doğru algılanması için gereken çabayı göstermektedir/gösterecektir.

DHF, ulusal sorunu bu tarihsel bütünlük içerisinde ele alır ve kayıtsız şartsız, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

DHF, bütün ulusların ve azınlık milliyetlerin eşit haklara sahip olmasına gerektiğine inanır ve hiçbir ulusa ayrıcalıklı yaklaşmaz.

DHF, ulusal sorunun bu temeller üzerinde gelişebilmesi için halkın yeni demokrasi bilinciyle buluşturulması gerektiğine inanmaktadır.

DHF, milliyetçi-şoven yaklaşımlara karşı çıkarken ülkede demokrasi bilincinin gelişmesi ve toplumun ulusal sorunu daha olgun bir zeminde ele alabilmesinin koşullarını güçlendirmeye gayret etmektedir.

DHF, ulusal sorunun, çeşitli uluslardan ve azınlık milliyetlerden işçi ve emekçilerin yürüteceği sınıf temelli, ortak bir mücadeleyle çözümlenebileceğini savunmaktadır.

DHF, halklar arasında yaratılan düşmanlıkların ve çatışmaların ancak böylesi bir hareket tarzıyla aşılabileceğini ve ancak böylelikle mevcut düşmanlıkların yerini halkların birliği ve kardeşliğine bırakacağını savunmaktadır.

“Toplumsal yaşam içerisinde ortaya çıkan ve bireylerin yurttaşlık statülerinden kaynaklanan haklarının ve özgürlüklerinin, zedelenmesine neden olan zararlı fikirlere karşı çıkmak. Bu çerçevede dinsel yahut etnik

temelde gelişebilecek ayrımcı fikirlerle, demokratik zeminde, mücadele etmek.” (DHF programından madde c)

“Dinsel yahut etnik kimlik farkı gözetmeksizin, bireylerin ve toplumun demokratik hakları ve talepleri doğrultusunda örgütlü çaba göstermek; bu çaba içerisinde, toplumsal barışı ve faydayı gözeterek, demokratik bilince ve kavrayışa katkı sunmak.” (DHF programından madde d)

“Toplum varlığının, bütünlüğünün zedelenmemesi koşulu ile; bireylerin dini inançları önündeki her türlü fiili ve yasal engelin kaldırılması için hukuki çabalarda bulunmak; halkın dini inançlarını istismar eden kişi ve kuruluşlarla mücadele etmek; vicdan hürriyetine sahip çıkarak laiklik savunusu yapmak.” (DHF programından madde g)

DHF, kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin hâkim olduğu ülkemizde, etnik köken ve inanç üzerinden ortaya çıkan sorunların esas kaynağı olarak ekonomik ve sosyal koşulları görmektedir.

Yaşadığımız coğrafyada yüz yıllardır, inançlar ve kimlikler üzerinden kendisini gösteren çatışmalarla, halkların kutuplaştırıldığına ve birbirine düşmanlaştırıldığına tanık olduk/oluyoruz. Günümüzde de hız kaybetmeden devam eden bu çatışmalara bakmak konunun mahiyetini anlamlandırmada yeterli olacaktır.

Türk-Kürt, Alevi-Sünni, laik-anti laik kutuplaştırmalarının yanında diğer inanç ve azınlık milliyetlerle hâkim olan inanç ve ulusa mensup kesimler arasında yaratılan gerilim ve çatışma ortamı, yüz yılların eşitsizliği üzerine kurulmuştur.

Anadolu toprakları Osmanlı'dan bu yana çeşitli baskı ve asimilasyon politikalarına tanık olmuştur. Osmanlı'nın merkezi feodal devlet yapısı, doğası gereği, “Müslüman” olmayan kesimler üzerinde baskı unsuru oluşturdu. Başta Aleviler olmak üzere birçok inanç grubu bu baskılardan nasibini almıştır.

Örneğin Aleviler, Osmanlı'dan günümüze kadar onlarca “katliam operasyonundan” geçirilmiştir. Sırf inançlarından dolayı yüz binlerce Alevi kılıçtan geçirilmiş, başları vurulmuş, tecavüze uğramış, yakılmış, kurşunlanmıştır.

Osmanlı'da hâkim olan feodal yapı çeşitli inanç ve milliyetlere mensup geniş halk kesimleri için baskı ve zor anlamına geliyordu. Çünkü feodal yapının sürekliliği ezilen kesimler üzerinde kurulan baskıyla doğru orantılıdır.

Ezilenlere yönelen bu baskı ve zor, bugün de kısmi farklılıkların dışında aynı özü korumaktadır. Ezenlerin elden ele devrettikleri bu devlet geleneği, inançlar üzerindeki baskının artarak devam etmesini koştulamaktadır.

Her fırsatta laik olduğunu söyleyen ve hararetle bir şekilde laikliğin savunusuna girişenler; devlet eliyle kurulan Diyanet İşleri Başkanlığı'nı, devletin resmi dini olan İslamiyet'in Sünni yorumunu, devlet kadrosuna alınan ve tüm giderleri karşılanan on binlerce "din görevlisini", devletin diğer inançlara olan tahammülsüzlüğünü ve nice tutarsızlığını laiklik adına hayata geçirmektedir.

DHF, belli bir dini inancın devlet güvencesine alındığı ve bunun dışında kalan inançların baskı ve asimilasyona maruz kaldığı hiçbir devletin laik olmadığını savunmaktadır.

DHF, devletin "resmi dini" olmaması gerektiğine inanmaktadır.

DHF, bütün inanç gruplarının eşit haklara sahip olması ve laikliğin gerçek manada uygulanması için çaba sarf etmektedir.

DHF, bu hakların ancak ve ancak tüm ezilen sınıf ve kesimlerin omuz omuza sürdüreceği yeni demokrasi mücadelesiyle kazanılacağına ve bunun dışında sistem eliyle hayata geçirilmeye çalışılan hiçbir şeyin, çözüm olmayacağına inanmaktadır.

DHF, bütün inanç gruplarının tam hak eşitliğini ve sınırsız vicdan özgürlüğünü savunmaktadır.

DHF, toplumun farklı kesimleri arasında yaratılmaya çalışılan bu çatışmaları örgütlü bir çaba ile karşılayarak ezilen, sömürülen tüm kesimleri ortak sorunları etrafında birleştirmeye gayret etmektedir. Ayrılıkları ve düşmanlıkları aşarak ezilen-sömürülen tüm kesimlerin genel çıkarlarını gözetken siyasal, ekonomik ve sosyal haklar çerçeve-

sinde örgütlenmeye yönelmektedir.

DHF'nin inanç meselesine yaklaşımı ve çözüm önerileri programatik görüşlerinin bütününe ifade eden sınıfsal yaklaşım temelindedir.

DHF, sınıflar mücadelesinin tarihsel deneyimlerinden süzülüp gelen dersler ışığında, inanç ve kimlik meselesine yaklaşmakta ve konu özgülünde de yeni demokratik bir kültürün gelişimine katkı sunmayı hedeflemektedir.

DHF, bu amaç doğrultusunda hareket ederken, kendisini inançlar ve kimlikler zemininde ifade etmez.

DHF, bütün inançlar üzerindeki baskı ve asimilasyon politikalarına karşı mücadele ederken her inanç grubuna aynı mesafede yaklaşır. Çünkü DHF, ülkemizde hâkim olan çelişkilerin, inanç ve kimlikler üzerinden yürütülecek bir mücadeleyle değil; çeşitli inanç ve kimliklere mensup kesimlerin birlikteliğiyle ve ezenlere karşı yürütülecek çetin bir mücadeleyle çözüleceğine inanmaktadır.

"Fikir ve ifade özgürlüklerinin önündeki her türlü engele karşı mücadele ederek bu özgürlükler için gerekli olan haber alma ve verme hakkının, toplumun ihtiyaçları için demokratik bir zeminde kullanılmasını sağlamak ve bu çabanın toplantı ve örgütlenme hürriyeti içerisinde gerçekleşmesi için mücadele etmek." (DHF programından madde f)

Ülkemizde on yıllardır siyasal iktidar tarafından sunulanın, verili olanın, resmi olanın, yasal olanın dışında fikir ifade eden nice devrimci, demokrat, aydın, yazar, akademisyen ve sanatçının çeşitli saldırılara maruz kaldığını gördük/yaşadık.

Sabahattin Alilerden, Nazım Hikmetlerden, Aziz Nesinlerden, Musa Anterlerden, Hrant Dinklerden günümüze uzanan süreç, fikir ve ifade özgürlüğü konusunda ciddi sıkıntılar yaşandığının göstergesidir -kaldı ki bu örnekler yalnızca sorunun öne çıkmış isimlerden üzerinden görülen küçük bir kısmıdır.

Gerçekte, tüm halk, fikir ve ifade özgürlüğünden mahrum bırakılmıştır, geçmişten bu yana zor ve şiddete maruz kalmaktadır.

Sistem kendisi gibi düşünmeyen kesimleri “belirlenen” sınırlar içerisinde düşünmeye zorlamakta ve kişilerin en temel haklarını ellerinden almaktadır. Bu süreç hapis cezaları, ölümler, tehditler, sürgünler gibi sayısız baskı unsuruyla desteklenmektedir.

Yakın zamanda gündemde olan 301. madde tartışmaları bu sorunun derinleşerek varlığını koruduğunu göstermektedir. Bunun en son örneği yine yakın zamanda başlayan Temel Demirer davası oldu.

Temel Demirer geçtiğimiz yıllarda, İbrahim Kaypakkaya ve Hrant Dink hakkında yaptığı konuşmalar yüzünden “yargılanmaya” başlandı. Çünkü Demirer’in ifade ettiği şeyler “resmi görüşlerin” dışındaydı.

Bu coğrafyada “resmi görüş ve tarihin” dışında söz söylemenin, dün olduğu gibi bugün de öldürülmeyi, çeşitli saldırılara maruz kalmayı, hapishanelere girmeyi ve yargılanmayı göze almak olduğu, bir kez daha tarihe not olarak düşüldü.

Gerici iktidarların, kişinin ve toplumun haber alma ve bilinçlenme özgürlüğünü engelleme çabası yeni bir olgu değildir.

İnsanlık daha önce de bu uygulamalara tanık olmuştur. Tarih, hâkim sosyal ve ekonomik yapının çıktısı olan düşünce sistematığının dışında fikir belirttiği için yakılan, sürgüne gönderilen, hapsedilen sayısız bilim insanına tanık oldu/oluyor.

İnsanlığın gelişimini engelleyen kesimler tarihsel gelişim içerisinde bu dönemleri daha sonra “karanlık ortaçağ” gibi kavramlarla ifade etme yoluna gitmiştir. Oysa bugün yaşanan birçok olay “karanlık ortaçağı” aratmayacak niteliktedir. Karanlıklar, farklı toplumsal yapılarla varlığını sürdürerek insanlığın gelişimini engellemeye devam etmektedir.

Demokratik hak ve taleplerin yok sayıldığı, ses çıkaranın susturulmaya çalışıldığı coğrafyalarda, fikir ve ifade özgürlüğünün önüne kaçınılmaz olarak kalın duvarlar örülmektedir.

Bu duvarlar insanlığı iyiden, doğrudan, güzelden, bilimden ve ilerlemeden alıkoyma kaygısıyla ezenler tarafından binlerce yıl önce

örülmeye başlandı. Duvarı yıkmak ya da aşip geçmek “tabu” sayıldı. Duvarı yıkmayı ya da aşmayı düşünmek de...

Her şeye rağmen insanlık üretmeye, “geri” olanı yıkmaya ve düşünmeye devam ediyor. Çünkü dün olduğu gibi bugün ve yarın da insanlığın gelişimi, bu gelişimin motoru olan toplumsal üretim devam ediyor.

Sınıflar tarihi, kötü olanın geçici, iyi ve güzelin ise kalıcı olduğunu gösteren sayısız örnekle doludur.

Bugün, binlerce yıl öncesinin ezenlerini değil, insanlığı ileri taşıyan kişileri anıyorsak bunun bir anlamı vardır. İnsanlık yarın da baskı ve zor uygulayan ezenleri değil, iyinin ve güzelin gelişimine katkı sunan değer ve birikimlerini hatırlayacaktır.

DHF, fikir ve ifade özgürlüğünü tarihsel arka planıyla birlikte ele almakta ve yaşanan sorunların çözümüne yine bu bütünlük içerisinde yaklaşmaktadır.

Bu alanda yaşanan sorunların halkın yaşadığı genel sorunlardan bağımsız olmadığı bilinciyle hareket eden DHF, böylesi saldırılara maruz kalan tüm kişi ve kurumları sahiplenmektedir.

DHF bu sahiplenişin ancak örgütlü bir güçle etkili olacağını bilir ve bu amaca uygun olarak toplumun bütün kesimlerini bilgilendirir, örgütler.

DHF, kişilerin fikir sahibi olma ve ifade etme özgürlüğünü, bu fikirleri basın vb. yollarla yayma, toplantı-gösteri-yürüyüş yapma, greve çıkma, sendika ve dernek kurma özgürlüğünü savunmaktadır.

Bunların önündeki her türlü engele karşı mücadele eder.

“Toplum içerisinde, kadının cinsel ve toplumsal kimliğine yönelik kalıplaşmış olumsuz, ayrımcı yanlış davranışlarla ve tutumlarla demokratik zeminde mücadele etmek. Bu amaçla, federasyon bünyesinde örgütsel, yazılı, görsel faaliyetlerde bulunmak ve yine bu amaçla organize edilen çalışmalara katılmak. Bu yollarla, kadının demokratik haklarının ve taleplerinin geliştirilmesi ve savunulması mücadelesine katkı sunmak.”

(DHF programından madde j)

Ezenler her dönem, iktidarlarını koruma kaygısıyla, ezilenleri çeşitli milliyetlere, uluslara ve inançlara bölerek onları daha kolay yönetme yoluna gitmiştir. Ezenlerin başvurduğu bu yöntemlerden birisi de insanlığı cinslere bölerek, erkeği efendi, kadını ise köle konumuna getirme şeklinde olmuştur.

Kadının varlığı, cinsel kimliğinin sınırları içerisine hapsedilerek yaratılan bu karanlık içerisinde silikleştirilmiştir. Öyle ki kadın, ezilen sınıf içerisinde, sırf cinsiyetinden kaynaklı erkekten çok daha derin bir karanlığa itilerek ezilenin ezileni konumuna getirilmiştir.

DHF, kadın sorununa bu tarihsel bütünlük içerisinde yaklaşmaktadır. Kadın sorununun tanımı, dayandırıldığı zemin ve bu doğrultuda oluşturulan politika, kadın mücadelesinin toplumsal mücadeleyle olan bağıni belirlemektedir. Bu nedenle kadın sorununun özünü kavrama ve kavratmaya yoğunlaşmak esas olmalıdır. Kuşkusuz bu yoğunlaşma süreci sorunlara gözümüzü kapamakla değil; sorunları anlamakla ve doğru çözümler üretmekle mümkün olacaktır.

Kadınlar, ülkemizde genellikle "ev kadını" kimliğine mahkûm edilerek birey kimliğinden uzaklaştırılmaktadır. Kadının yaşamı, çocukların bakımı, evin günlük işlerinin yerine getirilmesi, "kocanın" mutlu edilmesi ekseninde, dört duvar arasında sürüp gitmektedir. Kadınlara yapılan haksızlıklar bu kadarla da sınırlı kalmamaktadır.

Kadın, töre cinayetlerine, tecavüzlere, tacizlere maruz kalmaktadır. Kadın, çalıştığı yerde erkeklerden daha düşük ücret almaya ve daha fazla çalıştırılmaya boyun eğmek zorunda bırakılmaktadır. Kadın üzerinde yoğunlaşan haksızlıklar ezenlerin, kadını "yarı-insan" olarak görmesinin sonuçlarıdır.

DHF, kadınlar üzerinde yoğunlaşan her türlü psikolojik, ekonomik, kültürel ve siyasal şiddete karşı çıkar ve bu tür yönelimlere karşı kadınların örgütlenmesini savunur.

DHF, kadınların örgütlenme sorununu sadece kadınların sorunu olarak tanımlamaz. Zira kadın mücadelesi sadece ezilen cins olmaya

karşı verilen bir mücadele değildir/ olmamalıdır. Kadın mücadelesi bu sınırın ötesinde ezenlere karşı kadının özneleşerek toplumsal mücadele içerisindeki yerini alma mücadelesidir.

DHF, bu alanda yürütülen mücadeleyi toplumsal mücadelenin ayrılmaz bir parçası olarak ele alır ve bu kavrayış üzerinden hareket eder.

DHF, insanların ezen ve ezilen cins olarak ikiye bölünmesine karşı yürütülen mücadelede elde edilecek kazanımların, sadece kadınları değil, erkekleri ve dolayısıyla tüm insanlığı özgürleştirecek potansiyel bir güç barındırdığına inanmaktadır.

DHF, bu potansiyeli açığa çıkarma kaygısıyla hareket eder ve insanlığın yarısını oluşturan kadınlar üzerinde erkeğin tahakkümüne yol açan sistemin, erkek egemen anlayışına, bu anlayışın ilerici, demokratik, devrimci saflardaki yansımalarına karşı verilen mücadeleyi, demokratik haklar mücadelesinin önemli alanlarından biri olarak görür.

Kadınları örgütleme sorunu, DHF'nin örgütsel hedef ve politikalarının da merkezi öneme sahiptir.

Bu nedenle DHF, kadınların özgün örgütlülüğünü kendi bünyesinde en alttan en üstte kadar örgütleyerek kadın mücadelesini daha da geliştirme kaygısı gütmektedir.

Bu kavrayışla hareket eden DHF, dünyada ve ülkemizde kadınların şimdiye kadar yürüttüğü bütün ileri mücadeleleri sahiplenir ve onları miras kabul eder.

DHF, kadınların kendi örgütlerinde birleşerek mülkiyetçi-ataerkil egemenliğe karşı geliştirdiği mücadeleleri destekler. Bu mücadelenin uluslararası örgütlülükler ve mücadelelerle olan bağıni güçlendirmeyi, kadın kitlelerine yönelik geliştirilecek her türlü ileri örgütsel çabayı, faaliyeti, etkinliği ve eylemi güçlendirerek daha da ileriye taşımayı hedefler.

DHF bu amaç doğrultusunda hareket ederken, kadının ikinci cins olmaya karşı yürüttüğü mücadelenin toplumsal mücadeleyle olan bağıni doğru bir zemin üzerine oturtur. Kadının mücadelesini ve ör-

gütlülüğünü dar bir alana değil, yaşamın ve mücadelenin bütününe yayarak çözümü bu temelde zorlayan örgütsel bir işleyiş hayata geçirmeye yönelir.

DHF, kadın sorununun gerçek manada çözümünün ancak ve ancak toplumsal mücadele içerisinde mümkün olacağını savunmaktadır. Fakat DHF, kadın sorununu sınıfsal temelde ele alırken kadınların ezilen cins olma gerçekliğini ve cinsel kimliğine yönelen tehditleri de bu mücadele temelinde ele alır.

DHF, kadın sorununun özgün bir mücadele ve bu çerçevede özgün bir örgütlülük anlayışı temelinde ele alır. Bu kavrayış ışığında kadının sadece cinsel kimliğe sıkıştırılan yaşamı ve bu çerçevede karşılaştığı baskı, sömürü ve şiddet konusunda da toplumsal sorunlar ekseninde çözümler üretir.

“Gençliğin kendisini geliştirmesi yolunda, eğitim, çalışma, barınma ve söz hakkını savunarak kendi öz örgütlülüklerine kavuşmasını sağlamak. Bu amaçla, federasyon bünyesinde örgütsel, yazılı, görsel faaliyetlerde bulunmak ve bu amaçla organize edilen çalışmalara katılmak.” (DHF programından madde k)

Bildiğimiz gibi toplumlar çeşitli sınıflardan, katmanlardan ve tabakalardan oluşur.

Gençlik de toplumu oluşturan tabakalar arasında yer alır.

Gençlik, üretim araçlarıyla özgün ilişkileri bir ve aynı olmayan yani bir sınıf yapısı arz etmeyen, belli bir uzmanlık alanında, üst yapı ilişkileri içinde, yaş grubu gibi bir takım konularda ortak özellik gösterip, birliktelik oluşturan ve toplum içinde özgün bir yer işgal eden bir özellik taşımaktadır.

Gençliğin homojen bir yapısı yoktur; onun içindeki sınıfsallığı ancak bileşenlerine ayırarak anlayabiliriz. Bu nedenlerden ötürü gençlik bir sınıf niteliği taşımaz.

Gençlik, özellikle bizim gibi geri bıraktırlmış ülkelerde aileye bağımlılıktan kurtulamamıştır.

Genel anlamda üretimle olan bağı zayıftır ve üretim karşısında konumlanışı netleşmemiştir. Basın-yayın organları ve sosyal çevreden çabuk etkilenmektedir. Bu yüzden ideolojik-politik olarak tutarlı bir yol izlemesinde aksaklıklar olmaktadır.

Gençliğin yaşam deneyimi sınırlıdır, hayatı yenilerek öğrenmektedir. Daha iyi bir yaşam özlemi ve geleceğe dair umutları vardır. Gençliğin bireysel veya toplumsal umutlarına herhangi bir biçimde dokunulduğunda hareketlenir ve karşı koyar.

Gençlik taşıdığı dinamizm, öğrenmeye, değişime ve dönüşüme olan yatkınlığıyla toplumsal mücadele içerisinde önemli bir yere sahiptir.

DHF, halk gençliğinin ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasal demokratik hak talepleri mücadelesini sahiplenmekte ve bünyesinde, kendi özgün örgütlülüğüyle birlikte barındırmaktadır.

DHF, halk gençliğinin kendi programı etrafında örgütlenmesini destekler ve onunla, genel siyasal mücadelesinde ortaklaşır.

“Toplum bünyesinde, demokratik hakların ve daha gelişkin, ilerici bir demokrasi kültürünün zenginleşmesinde önemli bir rol üstlenen sanat ve edebiyat alanlarında her türlü çalışmayı desteklemek. Toplumumuzun öz değerlerini erozyona uğratan, farklı kültürel zenginlikleri törpüleyen kültür emperyalizmine karşı sanat ve edebiyat alanında, federasyon bünyesinde örgütsel, yazılı ve görsel aktivitelerde bulunmak ve teşvik etmek. Bu türden faaliyetlerde bulunan kurumlarla etkin bir işbirliği gerçekleştirmek.” (DHF programından madde l)

Hayatın farklı alanlarında ortaya çıkan her üretim belirli bir sınıfın çıkarlarıyla ilgilidir.

İnsanlığın tarihsel gelişimi incelendiğinde hiçbir üretim ya da eserin kendiliğinden ortaya çıkmadığı görülmektedir. İnsanlık tarihi bizlere, bu ürünlerin belirli sınıfların çıkarlarını savunmak amacıyla ortaya çıktığını ve tanımlandığı çerçevede bir takım fiillerde bulunduğunu öğretmiştir.

Kültür-sanat alanında var olan üretimler de bu genel tablodan bağımlı-

sız değildir. Bu alanda ortaya çıkan ürünler de belirli sınıfların çıkarlarını temsil etmektedir.

Öyleyse kültür-sanat alanında hareket noktamız, hâkim sınıfların kendi çıkarları ekseninde neler ürettiği, bunların nasıl konumlandırıldığı ve buna karşı geniş kesimlerin çıkarlarını savunan demokratik bir halk kültürünün gelişimi konusunda neler yapılabileceğinin belirlenmesi üzerine olmalıdır.

Egemen güçlerin kültür ve sanat adına halka sunduğu şeyler geniş kesimleri duyarsızlaştırmaya ve yozlaştırmaya dönüktür. Geniş kesimlere, “iyi” olarak sunulan şeyler özünde kişiyi kendisine ve topluma yabancılaştırmayı hedefleyen bir niteliğe sahiptir.

Öyleyse kültür ve sanat alanındaki herhangi bir üretimin taşıdığı fayda, söz konusu üretimi açığa çıkaran kesimlerin niteliği ile beraber ele alınmalıdır. Bu bağlantı kurulmadan yapılan her türlü değerlendirme hatalı olmakla kalmayıp, yeni hatalara davetiye çıkaracaktır.

Örneğin; televizyon kanallarında birbirini takip eden programlar-diziler ve sinema, radyo, tiyatro, edebiyat gibi çeşitli alanlar vasıtasıyla toplumsal sorunlardan yalıtılmış bilinç bulandıran onlarca “üretim” halka taşınması tesadüf değildir. Bu program ve araçları ortaya çıkaran toplumsal sınıf aynıdır. Dolayısıyla, bu araçlar vasıtasıyla “özendiren” şeylerin bu sınıfların çıkarlarını temsil ettiği unutulmamalıdır.

Egemenler, bu yolla geniş kesimlere dönük ideolojik saldırı araçlarını çeşitlendirmekte ve yaşamın en küçük alanına dahi nüfuz ederek kendi devamını sağlayacak bir kültür yaratmaktadır. Dolayısıyla bu kaygılar etrafında ortaya çıkan “kültür” işçi ve emekçileri değil; mevcut sistemden hoşnut olan kesimleri temsil etmektedir.

DHF, halkın istemlerini ve özelemlerini karşılayacak bir ülke yaratma mücadelesinde, kültür ve sanat faaliyetlerinin önemli bir yeri olduğuna inanmaktadır. DHF'nin kültür-sanat anlayışı, mevcut toplumsal yapının ortaya çıkardığı geri-yoz kültüre karşı, demokratik halk kültürünü yaratma ve ilerletme eksenlidir.

DHF, demokratik halk kültürünün “Yüz çiçek yan yana açsın, yüz fi-

kir akımı birbiriyle yarışsın” kavrayışıyla ortaya çıkabileceğini ve mevcut yozlaşmaya alternatif üretebileceğine inanmaktadır.

DHF, kültür ve sanat alanında, egemen güçlerin kendi çıkarlarını savunmak için yarattığı araçların karşısına, halkın çıkarlarını savunan araçlar yaratarak çıkmak hedefiyle hareket eder.

DHF, insanın duygu yoğunluğunun bilinçle sentezlendiği sanatı, insanlığın tarihiyle tanımayı, kavramayı, tarihinden öğrenerek yarına taşımayı hedeflemektedir.

DHF, kültür ve sanat üretimlerini, ezilen halkların demokratik haklar mücadelesinin bir parçası olarak görmekte; kültür ve sanat alanında farklı biçimlerin, üslupların özgürce ifade edilmesini ve tartışılarak gelişmesini savunmaktadır.

DHF, bu kavrayışla hareket ederken kültür sanat alanındaki çalışmalarının kaynağını ezilen halkların haklı mücadelesinden alır ve sanattı sömürüye, haksızlığa, gericiliğe, ırkçılığa, şovenizme, feodalizme, kapitalizme karşı yeni demokratik bir kültürün estetik ifadesi olarak görür.

DHF, kültür ve sanat alanında bu çabayla hareket etmiş ve etmekte olan çabaları sahiplenmekte; onların birikimlerini ve değerlerini kendisine miras kabul etmektedir.

DHF, gerçekleştirdiği etkinliklerde halktan yana üretim yapan kurumlarla ve geniş kesimlerle birleşmeye ve ortaklaşmaya önem vermektedir.

“Bilinçsiz tüketim kültüründen beslenen ve onu teşvik eden kontrolsüz üretimin ülkemizde ve dünyada neden olduğu çevre sorunlarına karşı toplumu bilinçlendirmek. Bu amaçla, federasyon bünyesinde örgütsel, yazılı, görsel faaliyetlerde bulunmak ve yine bu amaçla organize edilen çalışmalara katılmak.” (DHF programından madde m)

Ekolojik sorunlar ve iklim değişikliği nedeniyle dünyanın geleceğinin tehdit altında olduğu, doğal yaşam alanlarının yok edildiği, neredeyse ekolojik yıkımdan nasibini almamış bir tek toprak parçasının kalma-

diği dünyamız, giderek yaşanması daha güç, ama uğrunda mücadele edilmesi eskisinden çok daha zorunlu bir yer haline gelmektedir.

Emperyalist saldırganlık, her geçen gün artan oranda, dünyamızı ve ülkemizin de dâhil olduğu Ortadoğu coğrafyasını ciddi sorunlarla karşı karşıya getirmektedir. Ülkemiz kuruluşundan bu yana, sosyal ve ekonomik yapısının doğal bir sonucu olarak; gelir dağılımının düzensizliği, demokrasinin kâğıt üzerinde kalışı, insan hakları konusunda gelişememe gibi bu ve buna benzer birçok alanda sorunlar yaşamış ve yaşamaya devam etmektedir.

Halkımız yıllarca askeri darbelerin gölgesi altında kalmış, en temel demokratik hakları dahi şiddetle ezilmiştir. Bu gelişmeleri halktan yana değiştirmek, halkın kendi yaşamına ve haklarına sahip çıkmasıyla örgütlü bir mücadele yürütmesiyle olanaklıdır. Aksi her beklentinin sonuçsuz kalacağını ülke tarihine baktığımızda rahatlıkla görebiliriz.

Kapitalist-emperyalist dünya sistemi ülkemizi çok daha çetin mücadelelere sürüklemektedir. Ülkemiz, emperyalist devletlerin istediği gibi yatırım yapabildiği ve onların eski teknolojilerin çöplüğü olan bir ülke haline gelmektedir. Bunlar yapılırken halkımızın mücadele ederek kazandığı birçok hak, yok sayılmakta ve bir bir geri alınmaktadır. Son 3-4 yıl içerisinde ülkemizde gelişen doğa tahribatlarına baktığımızda dahi mevcut sistemin "çevre duyarlılığını" görmek olasıdır.

Uluslararası altın tekelleri, siyanürlü linç yöntemiyle; Kazdağları, İzmir Efemçukuru, Kozak Yaylası, Uşak-Eşme-Kışladağ, Erzincan İliç Çöpler Köyü, Artvin Fırtına Vadisi, Dersim gibi birçok ormanlık alanda faaliyet yürütmüştür.

Bununla birlikte ülkemizin kültürel ve doğal zenginlikleri kâr amacıyla yok edilmiştir. Allioni, Hasankeyf, Munzur, Çamlıhemşin, Fırtına Vadisi gibi doğal ve kültürel varlıkların talan edilmesine neden olacak barajlar projesi "üretimiştir".

Yine sistemin, nükleer santraller açma konusunda gösterdiği "kararlılık"; kapitalist-emperyalist dünya sistemiyle kurulan bağımlılık ilişkisinin sonuçlarıdır. Ülkemiz, yukarıda kısaca aktardığımız ve ak-

taramadığımız birçok doğa tahribatına tanık olmaktadır. Bu girişimler sadece doğayı tahrip etmekle kalmayıp; gelecek nesillere aşılması zor sorunlar yumağı bırakmaktadır.

Sistem, yaptığı çeşitli "yasal" düzenlemelerle doğayı, kültürü ve insanı değil; kapitalist-emperyalist dünya sistemini koruduğunu göstermeye devam etmektedir. "Çevrecinin daniskası" olan mevcut sistemin sürdürücüleri "daniskalıkta" sınır tanımayacaklarını beyan etmektedir.

Bu sorunlar sadece ülkemizle sınırlı olmayıp kapitalist-emperyalist dünya sisteminin sonuçları olarak dünyanın hemen her alanında kendisini göstermektedir.

Bu nedenle DHF, "yeni bir dünyaya" ulaşma mücadelesini bir tercih değil, zorunluluk olarak kabul etmektedir. Bu kavrayışa uygun olarak bütün devrimci-demokrat-ilerici güçlerle birlikte mücadele etmeyi önemsemektedir.

DHF, çevre sorununun ancak kapitalist-emperyalist dünya sisteminin yıkıcı etkilerinin ortadan kalkmasıyla çözülebileceğine inanmakta ve çalışmalarını bu kavrayış ekseninde yoğunlaştırmaktadır.

DHF, çevre sorununun siyasal-sosyal ve ekonomik sorunlardan bağımsız olmadığını savunmakta ve yaptığı çalışmalarda doğanın korunması, çevre bilincinin gelişmesi ekseninde hareket etmektedir.

DHF, çevre sorununu toplumsal mücadelenin dışında görmez aksine çevre sorununa en doğru yaklaşımın ancak toplumsal bir mücadele içerisinde oluşturulabileceğine ve sonuç alabileceğine inanmaktadır.

Çevre sorunu ve bu konuda yapılması gereken faaliyetler, DHF'nin çalışma alanlarında önemli bir yer tutmaktadır.

"Sağlık, eğitim ve barınma gibi en temel insani ihtiyaç ve taleplerin toplumsal fayda yönünde, demokratik haklar çerçevesinde, ifade etmek. Bu türden sorunların çözümü noktasında çaba sarf etmek. Mevcut çalışmaların katılımcısı olmak. Toplumsal bilinçte, söz konusu sorunlara dair duyarlılık uyandırmak yönünde girişimlerde bulunmak." (DHF progra-

mından madde n)

Emperyalist-kapitalist dünya sistemi, geride bırakılan son 30 yılda, neo-liberal ekonomik ve sosyal politikalarla bilhassa sömürge ve yarı-sömürge konumunda olan ezilen dünyada tam bir yıkım tablosu ortaya çıkarmışlardır.

Eğitim, sağlık ve çeşitli sosyal güvencelerin, temel devlet hizmetlerini oluşturduğu bir dönemi, 1980'li yıllarla birlikte kapatan emperyalist-kapitalist dünya sistemi; bu en temel kamu hizmetleri alanına göz dikmiş ve çok ciddi bir piyasa ekonomisi politikasını hayata geçirmiştir.

Bunun sonucunda, geldiğimiz aşamada, eğitim, sağlık ve çeşitli sosyal hizmetler alanında; parası olanın okuduğu, parası olanın sağlık hizmetlerinden yararlandığı ve parası olanın çeşitli sosyal hizmetlerden faydalandığı bir gerçek ortaya çıkmıştır.

DHF, günümüzde, en temel demokratik hak talepleri mücadelesi alanına dönüşen eğitim ve sağlık alanındaki mücadelelere katılmakla birlikte, bünyesinde var olan kurumlar aracılığıyla bu alanlarda alternatifler yaratma bilinciyle hareket etmektedir.

"Sokaklarda yaşamak zorunda kalan çocuklarımızla, madde bağımlılırlarıyla, cinsel istismara ve sömürüye maruz kalanlarla, evsizlerle, yaşlılarla, bedensel ve zihinsel engellilerle, ekonomik açıdan yardıma muhtaç ve diğer özel ilgi gerektiren yurttaşlarımızla dayanışma ve yardımlaşma içerisinde olmak. Toplumsal bilinçte, söz konusu sorunlara dair duyarlılık uyandırmak yönünde girişimlerde bulunmak ve bu yönde somut adımlar atmak, örgütsel, yazılı, görsel girişimlerde, etkinliklerde bulunmak." (DHF programından madde o)

Gelir dağılımında var olan eşitsizlik, hayatın her alanında bu soruna bağlı birçok alt sorun ortaya çıkarmaktadır. Halkın büyük çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçiler gelir dağılımının ortaya çıkardığı adaletsizlikten fazlasıyla nasibini almaktadır. Öyle ki bu kesimler en temel ihtiyaçlarını dahi yeter düzeyde karşılayamamaktadır.

Eğitim, sağlık, barınma ve beslenme gibi konular başta olmak üzere

bu ve benzeri alanlarda birbirine bağlı birçok sorun yaşanmaktadır. Söz konusu sorunlar ülkemizin mevcut sosyal ve ekonomik koşullarının sonuçları olarak ortaya çıkmaktadır.

Böylesi bir ortamda, sadece, iş güvencesinden, verilen emeğin karşılığında, insanca bir yaşamdan söz etmek yetersiz kalmaktadır. Çünkü söz konusu sorunları yaratanlar, sorunları yaşayanlardan daha fazla bu söylemlere sarılmakta ve böylelikle yaşananların üzerine sünger çekmektedir.

Kavramlar, egemenler eliyle gerçeklerine yabancılaştırılmakta ve bizzat sorunları yaratan kesimler tarafından "ne olduğu belli olmayan" "yeni" kavramlar türetilmektedir.

Söz konusu yaklaşımlarla mevcut koşulların kimi aksaklıklarını düzenleyerek daha işler bir sömürü çarkı yaratmak hedeflenmekte ve bu amaca uygun olarak onlarca araç yaratılmaktadır. "Yardım kuruluşları, dayanışma dernekleri, hayır organizasyonları" gibi onlarca ideolojik saldırı aracı devreye sokularak yaşananların kökeni karartılmaya çalışılmaktadır.

DHF, mevcut toplumsal yapının kaçınılmaz olarak çeşitli sorunlar yarattığını savunmaktadır.

Sokaklarda yaşamak zorunda kalan çocuklar, madde bağımlıları, cinsel istismara ve sömürüye maruz kalan kesimler, evsizler, yaşlılar, bedensel ve zihinsel engelliler, ekonomik açıdan yardıma muhtaç ve diğer özel ilgi gerektiren kişiler mevcut toplumsal yapının ortaya çıkardığı sayısız sorun yaşamaktadır.

DHF, bu kesimlerle yardımlaşma, dayanışma içerisinde olarak onları toplumsal gelişimin bir parçası haline getirmeyi hedeflemektedir. Zira mevcut sorunlar tek tek kişilerin "kurtarılmasıyla" aşılan sorunlar değildir. Böylesi bir yaklaşım çözümsüzlüğün ta kendisidir. Çünkü mevcut yapı her geçen gün yeni yeni "mağdurlar" ortaya çıkarmaktadır. Dolayısıyla bu sorunlar karşısında yapılması gereken ortak bir algının ve duruşun sergilenmesidir.

DHF, bu kesimleri kendi sorunları etrafında bir araya getirmeye

---

önem vermektedir.

DHF, mevcut toplumsal yapının sonuçları olarak karşımıza çıkan sorunların, bizzat bu sorunları yaşayanlar tarafından aşılacağına inanmakta ve çalışmalarını bu noktalar üzerine yoğunlaştırmaktadır.

---

5) Demokratik Haklar İçin Mücadelenin Günümüzdeki İdeolojik Mücadele Alanları

İşçilerin, köylülerin, diğer emekçi kesimlerin, küçük üreticinin yanı sıra sömürü ve zorbalık düzeninden mağdur olan farklı toplumsal kesimlerin (halk gençliği, kadınlar, Aleviler, Kürtler vb.); ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel düzlemlerde ortaya koydukları çeşitli hak talepleri mücadelesi, günümüzde sağ ve sol liberalizmin ciddi kuşatması ve saldırısı altındadır.

Bu, aynı zamanda, demokratik haklar mücadelesinde politik olduğu kadar ideolojik de bir mücadelenin durmaksızın mevcut pratik içerisinde yeniden ve yeniden üretilerek verilmesi gerektiği sonucunu da ortaya çıkarmaktadır.

“Neo-liberal” ekonomi-politikalarıyla birlikte eşgüdümlü ilerletilen neo-liberal sağ ve sol ideolojik saldırganlık, bugünkü ideolojik mücadelenin önemli bir cephesidir.

Bu saldırganlık, özünde, emperyalizmin tüm sömürge ve yarı-sömürge ülkeler üzerindeki hâkimiyetini meşrulaştırmakta; kamucu ekonomilere ve sosyal politikalara karşı şiddetli bir karşı-devrimci merkez oluşturmakta; günümüzde, sağ ve sol politik toplumsal kurguları, aynı gerici potada eriterek, işçi sınıfının tarihsel olarak yaratmış olduğu “demokrasi”, “özgürlük”, “toplumsal adalet” gibi kavramları ustaca, yeni sömürü düzeninin propagandası için kullanmaktadır.

Örneğin liberallere göre Amerika Irak’a “demokrasi ve özgürlükler” taşımıştır (!) Afganistan’a da öyle...

Iraklı emekçiler ve ezilenler için gerçekte ise, milyonlarca insan katledilmiş, bir ülke işgal edilmiş, doğal kaynaklarına ve emek gücüne barbarca el konulmuş, milyonlar katledilmiş, geri kalan milyonlar

açlığa, sefaletle mahkum edilmiş, cinayetler ve tecavüzler ortasında cehennem hayatına mahkum edilmiş ve işbirlikçi hainlerden de kukla hükümetler, kukla demokrasiler inşa edilmiştir.

Bu konseptin sömürge ve yarı-sömürgelerdeki uşakları da bugün “demokrasi” ve “özgürlük” kavramlarını hakla yönelik tüm ekonomik ve sosyal saldırılarında, hak gasplarında ve tarihsel imha, inkâr ve asimilasyon politikalarında kullanılmaktadırlar.

Ekonomik açılım, Kürt açılımı, Alevi açılımı, Dersim açılımı gibi... Hepsinin altında, dünden daha sinsi asimilasyon ve ekonomik, sosyal yıkımlar taşıyan politikalar bulunmaktadır.

Genel manada emekçilerin ve ezilenlerin her türlü mücadelesini ve halkın direnç noktalarını tasfiyeye yönelen bu yeni sürecin, geniş halk kitlelerini ideolojik planda manipüle etme pratiği işte bu muhafazakâr-liberal zeminde cereyan etmektedir.

Öte yandan, emperyalizm uşağı hâkim sınıflar emperyalist-kapitalist odaklara çeşitli yollarla doğrudan bağlı olan çok güçlü medya tekelleriyle birlikte, yazılı ve görsel olarak yaşamın her alanında bu saldırıyı örgütlemekte ve halkın haklı mücadelesini yeni “terör” konseptiyle, geniş kitlelerden koparmaya, bu haklı davanın mantıki sonucu olan demokratik bir halk iktidarının, geçmiş yüzyılda kalmış hayaller olduğunu vaaz etmektedir.

Şimdi, halka ve halk güçlerine dönük her saldırının adı “terör örgütü operasyonu”dur.

Sendikaya üye olan işçi, hakkını arayan emekçi, paralı eğitime itiraz eden genç, toplumsal baskıya başkaldıran kadın, isyan eden köylü “terörist”; sendikalar, odalar, dernekler, platformlar, “terör örgütü”; basın açıklamaları, sloganlar, yasal afişler, bildiriler, broşürler, gazeteler “terör örgütü faaliyeti”dir (!)...

Ancak, hükümet ve muhalefet, “demokrasi” ve “özgürlükler” açılımlarına, savunuculuğuna devam etmektedir.

Bir şartla! Onların sınırlarını belirlediği “muhalefet” aralığında!

“Demokratikleşme”, “toplumsal barış”, “kimlik siyasetleri”, “mikrokredi” gibi temel argümanlarla ilerletilen ve kitlelerin haklı taleplerinin mevcut düzen içerisinde eritilerek yine kurulu düzenin güçlenmesine hizmet edecek şekilde eklenmesi, günümüzün en önemli ideolojik saldırı aygıtlarına dönüşmüş durumdadır.

Çoğunlukla sosyal politika alanında karşılaşılan bu saldırılar, büyük oranda Kürtler, Aleviler ve diğer azınlık milliyet ve inanç gruplarının meşru ulusal, demokratik ve kültürel hak taleplerinin; emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda kullanıma sokulmasında, emek eksenli esas mücadelenin emekçiler arasında bu yolla yaratılan kamplaşmalarla engellenmesinde kullanılmakta ve bu da ezilen kitlelerin haklı taleplerinin manipüle edilmesi sonucunu doğurmaktadır.

Demokratik haklar mücadelesinin temel görevlerinden birisi de bu kesimler için gerçek demokratik düzenin ve bu bağlamda ulusal ve kültürel hak taleplerinin ancak emperyalizmin ve feodalizmin tasfiye edildiği bir emekçi iktidarında olduğu propagandasını, bu kitlelerin hak talebinde buldukları konu başlıklarında (dil eğitimi, anadilinde yayın vs.) somut adımları atarak yapmaktır.

Bu kitlelerin haklı beklentileri, emperyalizmin ve onun ideolojik, politik aygıtlarının sahte özgürlükçü söylemlerinden koparılacak ve dolayimsız bir şekilde müdahil oldukları emek eksenli mücadelenin rotasında, genel mücadeleyi destekleyici, ilerletici dinamikleriyle örgütlenmek durumundadır.

Bunun için Kürtçe'nin politik faaliyetlerde de kullanıma sokulması, özellikle Kürt bölgelerindeki demokratik haklar mücadelesinin, Kürtçe'yi yazılı ve sözlü olarak etkili şekilde kullanması son derece önemlidir.

Bunun gibi, Alevi kökenli faaliyetçilerin, Alevilerle ilgili gündemlerde, DHF'nin merkezi politikaları kapsamında kendi demokratik hak talepleri ekseninde özgün, yaratıcı çalışmalar geliştirmeleri son derece önemlidir.

Hak talepleri mücadelesinin, bu gibi ideolojik saldırılarla, düzen içi

reform talepleriyle en fazla örtüştürüldüğü bir diğer alan da ekonomik temelli hak talepleri mücadelesidir.

Neo-liberalizm, otuz yıllık ekonomi-politik icraatlarını, esas olarak "hantal devletin tasfiyesi" argümanı ile yürüterek, büyük çaplı özelleştirmelerle birlikte kamusal hakların tasfiyesi olarak sürdürdü.

ABD ve AB emperyalistlerinin, sosyal emperyalizmin güçlü bir kamp oluşturduğu ve ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarının emperyalist merkezleri sınırlandırdığı ve ezilen dünyada büyük fırtına merkezleri yarattığı 20. yüzyıl koşullarında; gerek kendi siyasi coğrafyasında gerekse tahakkümü altındaki ülkelerde emekçi kitle hareketlerinin bu büyük devrimci dalganın etkisinden uzak tutabilmek adına uygulamaya koyduğu ve sahip çıktığı "sosyal devlet" politikaları eksensiz sömürü düzeninin emekçi kitleler nezdinde yarattığı tahribatı bugün yine kendi çıkarına yönelik olarak kullanması, gelinen aşamada, emekçi kitleler nezdinde artık itibar edilmeyen bir noktaya ulaşmıştır.

Çünkü yakın bir zaman öncesine kadar, kısmen de olsa yararlanılabilen eğitim ve sağlık hizmetleri başta olmak üzere, kaybedilen kamusal haklar, ezilen kitleler açısından neo-liberal söylemin foyasını da esasta ortaya çıkarmıştır.

Hemen her türlü devlet hizmetinin artık paralı hale gelmesi ve önemli bir bölümünün özelleştirmeler yoluyla yabancı ve uşak sermayeye peşkeş çekilmesi durumu karşısında ekonomik temelli hak talepleri mücadelesi; emperyalist-kapitalist sistemin ve uşaklarının ideolojik güdümündeki gerici sendikalar, sol-liberal mücadele aygıtlarınca ekonomist bir temelde değerlendirilmekte ve düzen içileştirilmektedir.

Neo-liberalizmin yeni üretim ve istihdam stratejilerine paralel olarak, 20. yüzyıldaki yapısı önemli oranda değişen ve fakat "üretici" öz niteliğinden bir şey kaybetmeyen emekçi kitlelerin parçalı ve dağınık durumdaki ekonomik, sosyal hak talepleri mücadelesini; demokratik haklar mücadelesinin ideolojik ve politik rehberliğinde birleştirmek, genel emekçi kitlesine örnek olabilecek mücadele pratikleri sergile-

mek ve bunun etkin propagandasını yapabilmek durumundayız.

Ekonomist mücadele anlayışıyla mücadele etmek ve gerek ekonomik gerek sosyal gerek siyasal ve gerekse de kültürel hak talepleri mücadelesini tek bir programda birleştirerek güçlü bir halk hareketi yaratmak ve yukarıdaki tartışmalarda izah ettiğimiz üzere, bu süreçler içerisinde sınıf savaşımıyla olan dolaysız bağ içerisinde kitleleri bilinçlendirmek; demokratik haklar mücadelesinin ideolojik savaşımının da temel zeminini oluşturmaktadır.

Sendikalarda, odalarda, meslek örgütlerinde, çeşitli kitle örgütlerinde ve yoğunlukla yaşadığımız çağ itibarıyla artık her kesime ulaşan yaygın iletişim, basın, yayın araçlarıyla sürdürülen bu büyük saldırı karşısında çok etkili bir propaganda faaliyetine ve mevcut propaganda faaliyetinde aktarılanların somut politik temsiline şiddetle ihtiyaç vardır.

Buraya kadar aktardıklarımız, demokratik haklar mücadelesinin ideolojik ve siyasi niteliklerinin temel gerekçelerine dairdir.

Bu kapsamdaki tartışmamız, hiç şüphesiz, güncel verili gerçeklikle bağıntılı olup, ilerleyen, gelişen sınıf hareketinin ortaya çıkaracağı yeni gerçeklikler zemininde ve fakat demokratik bir halk iktidarı değişmez koşuluna bağlı yeni ihtiyaçlar zemininde değişebilecek bir çerçeveye aktarmaktadır.

6) Sonuç

Sömürü düzeni her geçen gün yeni saldırı araçları geliştirmektedir. Bu yöntemlerle ezilenlerin örgütlenmesi "suç" kapsamına alınmakta ve bu yöndeki çabalar çeşitli saldırıların hedefi olmaktadır.

Çünkü örgütlenen ve kendi sorunlarını çözmek için harekete geçen bir toplum, ezenler için, tarihin her döneminde tehlike oluşturmuştur. Hâkim sınıfların "suç ve suçluyu övme" gibi gerici yasalarla ezilenlerin mücadele tarihini ve değerlerini suçlu ilan etmesi ve kitlelerin örgütlenmesini suç kapsamına alması, ezenlerin binlerce yıllık korkularının ifadesidir.

Hâkim sınıflar bu saldırılarla, işçi ve emekçilerin zorlu mücadelelerle kazandığı demokratik hak ve özgürlükleri gasp etmeye çalışmaktadır. İşçilerin, köylülerin, memurların, gençlerin, kadınların; Kürtlerin, Ermenilerin; Alevilerin ve toplumun değişik kesimlerinin karşı karşıya kaldığı saldırılar bu kaynaktan beslenmektedir.

Sorunları yaratanlar ortaktır. Dolayısıyla sorunların çözümü ancak ve ancak sorunları yaratanlara karşı mücadele etmekle mümkündür.

DHF, çeşitli ulus, milliyet ve inançlara mensup emekçi halklarımızın ortak mücadele mevzisi olarak; sistemin kimlik, inanç ve dar grup eksenli "böl-parçala-yönet" politikalarına karşı her ulusun ve inancın eşit haklara sahip olduğu; ezilenlerin bu bilinçle aydınlandığı ve mücadeleye tuttuğu yeni demokratik bir ülke yaratma düşününün bir parçasıdır.

Toplumsal mücadeleler tarihi kendi geleceği için ayağa kalkan örgütlü bir halkın önünde hiç bir şeyin duramayacağını gösteren sayısız dersle doludur.

Emperyalizmin dünya halklarının mücadelelerini "sonuçsuz, boş uğ-

raşlar" olarak yansıttığı bir dönemde, Nepal, Hindistan ve Filipinler halklarının yeni demokrasi mücadeleleri, ezilenler açısından yeni bir dünya yaratma düşününün "imkânsız" olmadığını; ezenler açısından ise örgütlü halk gerçeğinin yaratacağı "tehlikeleri" göstermektedir.

DHF, yaşanan sorunların ancak ezilenlerin örgütlü mücadelesiyle çözüleceğine inanmakta, bunun ötesinde bir yol ya da çözüm olmadığını savunmaktadır.

DHF, mücadelesinin merkezine ezilenlerin taleplerini koyarken bu yönelimin, ezilenlerin günlük yaşamlarında karşılık bulduğu oranda anlam kazanacağını ve ezenler dünyasına karşı bir seçenek olarak kendisini hissettireceğini düşünmektedir.

DHF'nin programatik görüşleri uzun, zorlu ve dolambaçlı yollardan geçerek ezilenlerin etkin bir mücadele aracına dönüşecektir.

Görev, bütün yoldaşların omuzlarındadır!